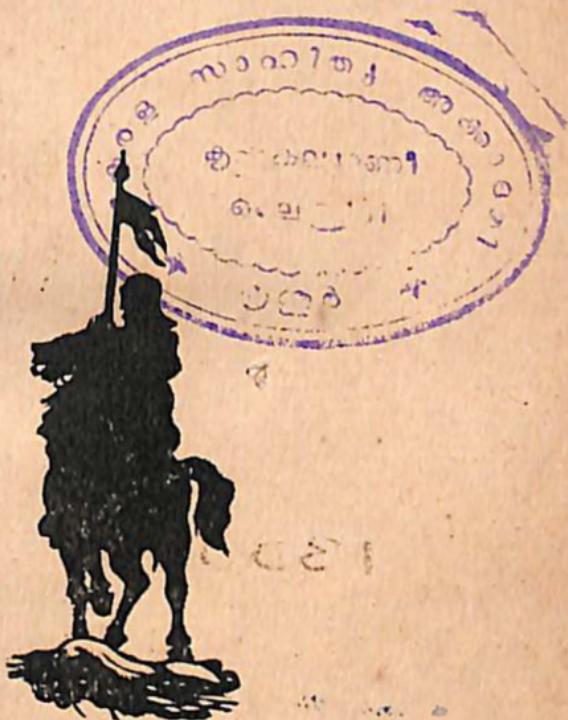

3140
12/140

12/140

വേതാളപണ്ഡവിംശതി

1ST EDITION COPIES 500

1223
സാഹിത്യ
ക്ലബ്
മലബാറ്

Kalaavilasini Publishing House
TRIVANDRUM

COPY RIGHT]

1936

[Price

വേതാളപ്പെവിംഗ്രതി.

---

1. കാര്ത്തിരാജാവും കല്ലറാടകരാജകമാരിയും
  2. കന്ദ്രകയും കമിതാക്കളും
  3. രാജാവും ഭ്രാഹ്മണം
  4. രജകൾം പത്രിയും
  5. രാജാവും രജപുത്രരം
  6. തസ്തിരണം വധുവും
  7. രാജാവും, മന്ത്രിയും, ഗദ്യർക്കന്ദ്രകയും
  8. വണികക്കിഞ്ചെപ്പത്രിയും തസ്തിരപ്രമാണിയും.
  9. രാജാവും സേനാപതിയും ധനത്കവ്യത്രിയും
  10. അവിവേകികളായ ശാന്തുജ്ഞങ്ങൾ
  11. പുത്രപരിത്രാഗം
  12. അത്യുത്തരമില്ല
-

വേദാന്തപത്രവിംഗൾ

പീഠിക

ധാരാനഗരം പൂരാതനകാലാന്തരം വിക്രമജിത്തീ
നാൽ ഭരിക്കപ്പെട്ടവൻ. യോഗ്യസം നീതിമാനമാണ്
അതു മുഹമ്മദ്; വിവ്യാതനം ധീരനമാണ്² അതു ക്ഷത്രി
ധാരതംസം. ധീയും ശുഖീയും അദ്ദേഹത്തേ ക്രാവോ
ലെ ലാളിച്ചു; അത്സേതുമീമാവലം വ്യാപിച്ചു വ
രൂപയി അതു മഹാരാജാവിന്റെ സാമ്രാജ്യം. അതു മുച്ച
വഞ്ഞൻ അവത്തീര്ണ്ണനായ വത്സരം മുതൽ ഒരു എത്ര
നാബൂം ആദ്യംവത്തത്തിൽ സമുദയം ചെയ്തു. അദ്ദേഹം
മുച്ചുങ്ങളും എന്നാൽ ത്രുതമുച്ചുങ്ങളുമായ ചില ജനപ
ജനറിം സദർിക്കണമെന്നാളുണ്ട് തർജ്ജുക്കു, മുടക്കാ
ലത്തും³ അദ്ദേഹത്തിൽ അക്കരിച്ചു. ഉദ്ഗതിസിദ്ധിക്കാഡി
അതു നാബുംഗവൻ രാജ്യത്തെ, ഇളയസദ്വാലനായ
തെത്തുമഹരിയെ രേമേല്പിച്ചു⁴, വിംഗതനെന്ന നിലയിൽ
അദ്ദേഹം ചെയ്തു.

കാലം കുറെ കഴിഞ്ഞതു. തെത്തുമഹരിക്കും രാജ്യഭര
ണ്ടതിൽ കൂടുകും കുറത്തു. അദ്ദേഹം രാജ്യലക്ഷ്മി
യെ സ്വന്തം കൈവെച്ചിട്ടു. അവും അനുഭാവിക്കാഡി
തീന്. അതോടുകൂടി അരാജകത്പരം നാടകങ്ങളം
പടന്നപിടിച്ചു. ധാരാനഗരത്തിന്റെ ഔദ്യോഗിക്കു
സ്ഥിതി, ദേവാധിപനായ ഇന്ദ്രനെ എന്നെന്നില്ലോ
തെ വേദനിപുണിച്ചു. വിക്രമജിത്താ, തെത്തുമഹരിയോ

വീണ്ടും ചെങ്കോൽ എടുക്കിന്നതുവരെ ഡാരാനഗരം കാത്തിപ്പുക്കുംകും പുരബ്ദഹൻ, ഒരു വേദ്രാളത്തെ, നിയോഗിച്ചു. അയാൾ സ്പാമീയുടെ കല്ലുന നിർവ്വി കല്ലും അഞ്ചുക്കുംവാനും തുടങ്ങി.

ഡേഡനം ചെയ്യുന്ന വികുമജിത്രു്, രാജുത്തി കെൽം നാഴരാജുവും ഭീഗവും ആയ സ്ഥിതിഗ്രന്ഥി കരം അറംിതെതു പരിപച്ചിക്കുകയും, കഴിയുന്ന വേഗ തതിൽ നാട്ടിപ്പെട്ട പ്രത്യാഗമിക്കുവാൻ തീർച്ചപ്പെട്ടു കുറുക്കയും ചെയ്തു.

നോം അല്ലരാത്രി; വികുമജിത്രു് നഗരാതി ത്തിയിൽ കാൽ വച്ചു. ആ സമയത്രു് ഇന്ത്രനിയകത നായ വേതാളം രാജാവിനെ പ്രതിഭ്രായിക്കുയും യുദ്ധ തതിൽ വിളുക്കുകയും ചെയ്തു. “വികുമജിത്താണു ഞാൻ; എൻ്റെ രാജുമാണു് ഇതു്” എന്നായി രാജുവു്. വേതാളിമേഖാ ഇം വാക്കുകരം വിശ്രസിക്കുന്നു! പുരബ്ദഹൻറു കുകിരാനും താനുനും; തനിക്കു് ഉയിരക്കു കാഡംവരെ ധാരാനഗരം അന്ത്യാധീനമാ കാൻ താൻ സമ്മതിക്കുന്നതല്ലെന്നും ഉച്ചസ്പരശത്തിൽ ഉത്തരവാദിച്ചു.

യുദ്ധമല്ലാത്ത കർണ്ണിയമായി മരിഡാനും ഉണ്ടായിക്കുന്നില്ല. വികുമജിത്രു് എതിരാളിയെ പരാജി തനാക്കി വെച്ചിച്ചു. എക്കില്ലും അയാൾ, രാജാവിനെ നോക്കി ഇങ്ങനെ പറത്തു:—

“ശ്രദ്ധയുടെ ജീവനും ഞാൻ അംഗീക്കും; ദയാ പൂർണ്ണം വിട്ടതാറിറിക്കുന്നു.”

“എന്തു്! നിന്റെ ജീവൻ എൻ്റെ അയിന തതിലിവിരിക്കു നീംയെന്നും നിർത്തിക്കുന്നും ചെയ്തു

നന്തു? നീ എനിക്കു ജീവൻ ഭാനം ചെയ്യിരിക്കുന്ന
എന്ന പറയുന്നതിന്റെ സാമൈന്താണു്? ”

“രാജൻ, എന്നു ജീവഭാതാവല്ലായിരിക്കും. പ
ക്കു, അങ്ങങ്ങൾ മരണംമുഖമായ ഒരു വിപ്രതിൽ
നിന്നു രക്ഷിക്കുവാൻ എനിക്കു കഴിയും. എനിക്കു
പറയാൻമുള്ളതു എന്നു പറയാം. അങ്ങു് അതു ശുഭാ
പൂർണ്ണം കേരംക്കണം.”

രാജാവു്, എതിരാളിയെ ബന്ധനവിരുദ്ധനാ
ക്കി. അയാൾ തുടന്റെ പറയുന്നു: —

“അങ്ങങ്ങൾ രാത്രിവായി ഒരുവൻ എററെ അക്കലെ
യല്ലാതെ തപസ്സചെയ്തു താമസിക്കുന്നണ്ടു്. അയാൾ
മാത്രം ബാധിക്കുന്ന ചില ഫേറുക്കളെല്ലെ മുൻനിറു
ത്തി അയാൾ ഒരു ചക്കാലവാംരജന നിറമിച്ചു്
മുതങ്ങേമെന്തെ ഒരു കിംഗ്രൂക്കവുക്കുത്തിനേൽക്കു തലക്കീ
ശായി തുക്കിയിടിട്ടണ്ടു്. അയാൾ അങ്ങങ്ങയാഥു് ആ
ജീവനേരം ഫോമം നടത്തുന്ന സ്ഥലത്തെക്കു എടുത്തു
കൊണ്ടവരാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടും. അങ്ങു് അങ്ങനെ ചെ
തുന്നതു വളരെ സുക്കിച്ചുവേണം. പക തീക്കിവാൻ
ആ അവസ്ഥയാണു്. എൻ്റെ വാക്കു പ്രമാണമാക്കി നടക്കു
നാപക്കം അങ്ങേയ്ക്കു് ഇമത്തിൽ ധാതനാരാപത്രം
സംഭവിക്കുന്നതല്ലോ൦ു് അങ്ങു് ഉസ്പൂര്യി വിത്പസിച്ചു
കൊണ്ടുകും.”

ഈതുയും പറത്തു് വേതാളം അപുത്രക്കുന്നായി. രാജാവു് രാജയാനിയിൽ പ്രവേശിച്ചു, രാത്രിയുടെ അവ
സ്ഥിര്യം, കൊട്ടാരത്തിലുള്ള തന്റെ ജീന്നിച്ചിച്ച മച്ചിൽ
കഴിച്ചുകുട്ടി.

അടക്കത്തെ വിശദത്തിൽ അദ്ദേഹം, ഒരു പോതു
ദേഹം കുടിവാൻ വേണ്ട എഴുപ്പാടുകൾ ചെയ്യുന്നതിനു

പഴമുഖ്യരാഖാത്തോപിച്ചു. പ്രജകൾ മഹാരാജാവി കീർ പ്രത്യാഗമനം, ഒരു മഴുമാസവും നെന്നു ലെ കൊണ്ടാടി. അവക്കു് ഒരു നവദിവത്തും അങ്ങ റിച്ചുരുപ്പോലെ തോന്തി. പ്രജാപ്രാണനായ ഒരു രാജാ വിക്രി നേരം തയ്യാറാക്കിയ അവാദ്ദോഹരമായ ഒരു വികാരം ഉണ്ടാക്കിയതു് അസാധാരണമല്ലപ്പോ.

ഒരു ദിവസം ശാന്തതീലകൻ എന്ന പേരായ ഒരു ദേശാദി, പകപവാദിയായി രാജസഭയ്ക്കിൽ സന്നിഹി തനായി. അദ്ദേഹം ആ ഫലത്തെ തിരുമ്പുകൈ സ മല്ലിച്ചതിനുശേഷം കരണ്ണരം, നിലത്തു് ഒരു വസ്തും വിരിച്ചു സ്വന്ധമനായി ഇരിക്കുകയും, ഒരാളും ചും യാ അപോചം പരിയാതെ എഴുന്നേറ്റ അവിടെനിട്ട പോകു കയും ചെയ്യു. രാജാവിനു കാഞ്ഞമെല്ലാം മനസ്സിലായി. അദ്ദേഹം, താൻ ധാരാനാഗരത്തിൽ പാശാപ്പണം ചെയ്യു രാത്രിയിലെ സംഭവങ്ങൾ കണ്ണാനായി കാത്ത്. ദേശാദി ആരാബണനാ അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി. ഒരു പരിമാരകനു വിളിച്ചു ദേശാദിത്തമായ പക്പം, ആരും പൊട്ടിക്കാതെ ഭ്രമായി സുക്ഷിച്ചവയ്ക്കുവാൻ കല്പിച്ചു് അവനു എല്ലിച്ചു. പിരുറ ദിവസവും താ നെയ്യീലകൻ, മഹാരാജാവിനു് ഒരു പക്പം കാഴ്വച്ചു. അതും അദ്ദേഹം തൃപ്രശന, സുക്ഷിക്കാൻ എല്ലിച്ചു. ഇങ്ങനു ദിവസംതോറും, ദേശാദി, മാതാവും, രാജാവും പ്രതിഗ്രാമിയമായി കഴിഞ്ഞുകൂടി.

ഒരു ദിവസം യതിദിവത്തമായ പക്പം തുക്കക്ക യിൽ നിന്നു താഴെ വീഴുകയും, എവിടെനീന്നോ ഒരു മക്കം കാടി എത്തി ആ പഴം കടിച്ചുപൊട്ടിക്കുകയും ചെയ്യു. അദ്ദേഹം ആ പക്പത്തിനുള്ളിൽനിന്നു, രാജാവിനേയും, സദസ്യരും വിനൃതിപ്പിക്കുമാരു്

അമൃല്പരാധി ഒരു രത്നം നിലംപതിച്ച്. രാജാവും മറ്റു പഴങ്ങളിലും പൊളിച്ചുനോക്കി. അവയിലെല്ലാറിലും കാരോ അനന്തരാവരത്നം കാണപ്പെട്ട്. രത്നവ്യാഹാരികളും എ അടിപ്രായം, അവ അമൃല്പങ്ങളാണെന്നായിരുന്നു.

രാജാവും സംതൃപ്തനായി യോഗിയോട് ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു:— “അങ്കേ എത്തെങ്കിലും ഒരു ഉദ്ദേശ്യത്തെ മുൻനിറത്തിയാണോ ഈ രത്നങ്ങൾ എന്നിക്കു കാഴ്ചയായി വച്ചതു്? അങ്കഭന്നയാണെന്നീൽ, അതെന്നും സൗന്ദര്യം എന്നോട് പറയുക. ഞാനു സാധിച്ച തരം.”

യോഗി:— “മഹാരാജാവേ, ഗോപാവരിനഭിയുടെ തീരത്തു ഞാൻ വസിച്ചുവരുന്നു. എൻ്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ നിരുദ്ധവീരന്തിനു ഞാൻ ചില കമ്മങ്ങളിലും അവി ചെവച്ചു് അനന്ത്യിക്കുന്നുണ്ടോ. ഒരു ദിവസം രാത്രി അങ്കേ അവിടെ വരണ്ണമെന്നാണോ് എൻ്റെ അഭ്യർത്ഥന. അനും എൻ്റെ ചിരകാലാസക്തി സഫലമായിത്തീരാതെയും ഇരിക്കയില്ലോ്”

രാജാ:— “യാരി; എത്ര ദിവസമാണോ് ഞാൻ അങ്ങയുടെ അതിമിയാക്കേണ്ടതു്?”

യോഗി:— “കൂട്ടുകമാസത്തിൽ കുറത്തപക്ഷം ചതുരഞ്ചീനാർ രാത്രി, അംബൈ എൻ്റെ അതുമത്തിൽ എഴുന്നാളുണ്ടോ. ഇതാണോ് എൻ്റെ അപേക്ഷാം.”

രാജാവും ആ അപേക്ഷ സ്വീകരിച്ചു. യോഗി രാജാവിനോട് വിടവാക്കി അനന്തരകരണീയങ്ങളിൽ എപ്പെട്ടു്.

നിർദ്ദിഷ്ടരാത്രിയും ആവിശ്വീലിച്ചു. യോഗി രാജാവിനെന്നുംപ്രതീക്ഷിച്ചു് അക്കുമനായി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. വിക്രമജിത്താക്കട, ആസന്നാവിരുന്നും

വള്ളം നേരം പുല്ലപക്ഷിനമായാനും ചെയ്തു് കെവിൽ യോഗിയോട് ചെയ്തു് വാദാനും നിറവേറുവാൻ തീർച്ച ആപ്പുട്ടത്തി അനുമനയിൽനിന്നും പുരപ്പെട്ട്. കൂപാണമാത്രകസമായിയായ രാജാവു് ദേഹി അധിവാസിക്കുന്ന ശ്രദ്ധാന്വത്തിലെത്തിയപ്പോൾ, അവിടും മുഴുവൻ ദേഹരാത്രികളായ പിശാചുകളും, മേത അംഭുളും നിറങ്ങ്തിരിക്കുന്നതായും, മുതൽ ചെയ്തുന്ന അവയുടെ മല്ലത്തിലായിട്ട് ദേഹി, എന്തോടുകൂടി പാലങ്ങളെ മുൻപിൽ വച്ചുകൊണ്ടു് അതിമാരം ചെയ്തുന്നതായും കണ്ടു.

രാജാവിനു ലവാലേശം അഥവായപ്പും ഉണ്ടായില്ല. അദ്ദേഹം കുസർക്കുടാതെ ദേഹിയുടെ സമീപം ചെന്നനിന്നു് ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു് —

“അരങ്ങായ്ക്കുവേണ്ടി ഞാന്നിവിം ചെയ്യേണ്ടതായി എന്തുണ്ടു്?”

ദേഹി — “ഇവിടെനിന്നു് എന്നും കാലുനാളിക മുത്തായി ഇതുപോലെതന്നു ഒരു ശ്രദ്ധാന്വാളുണ്ടു്. അവിടെ അങ്കുളു് ഒരു കിംഗ്രൂക്കവുക്കുവും, അതിനേരു തലകീഴായിത്തുകളുണ്ടു് ഒരു മുത്തേഫവും കാണും. ആ ജീവകായത്തെ എടുത്തുകൊണ്ടവനു് എന്നിക്കും തരിക മാത്രമേ അങ്കുളു് ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടു്. ഞാൻ അങ്കുളു് വരുന്നതുവരെ ഇവിടെതന്നെ കാത്തിരിക്കാം.”

ഗാധാന്യകാരത്താൽ പുണ്ണീതുമായ രാത്രി; മുഴുഖിയാൽ മരവിക്കുന്ന ചരാചരങ്ങൾ; ഭ്രംപുതപ്പിരാ പുകളുടെ ഓലാരാട്ടമാസങ്ങളാൽ കരാളും അവയുടെ മാരണാലീയാൽ സ്റ്റൈലുമായ അന്തരീക്ഷം. രാജാവു് ഇതു പരിത്സമമിതിയിലും കത്തവ്യനിരതനായികാണ പ്പെട്ടു. കുസർസ്പ്രാംരം മാർഗ്ഗസമനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ

കാലിന്നയിൽ ചുറ്റി. പക്ഷെ കെന്നകിലും അദ്ദേഹത്തെ ഒണ്ടിച്ചു വിഷമേല്പിക്കുകയായില്ല. യോഗിനിൽക്കേതിലും രൂഢാന്നതിൽ രാജാവു പ്രവേശിച്ചു. മഞ്ചുട്ടവാങ്ങാളെ ക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പിരാചുകൾ ഒഴും, ഭാരണാഖ്യും പുരപ്പുട്ടവിക്കുന്ന ഗജഫോറവ അഭേദ്യും അദ്ദേഹം കണ്ട്. കിംഗ്രൂക മുക്കമാക്കുന്നു, ആമുലാഗ്രം കത്തിജ്ഞപലിച്ചുകൊണ്ട് നിൽക്കുന്നതായി അദ്ദേഹത്തിനു തോന്തി. മാത്രമല്ല, ആ മാമരത്തിന്റെ പുഴുംനിന്റു “രാജാവിനെ വിട്ടുക്കരുതു്”; രാജാവിനെ കൊല്ലുന്നു” എന്നം മറുമില്ല ഉറ്റാനാസനങ്ങൾ ഉം ആയൻറു വാന്നത്തിൽ ലയിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

വിക്രമജിത്തിനു് ഇതുകൊണ്ടാണും ദയമണഡായില്ല. ഇതുംബാസൻ പറഞ്ഞ യോഗിയാണു തന്നെ ഈ ഒണ്ടാട്ടയ്യത്തിലുടുക്കിയെന്നു രാജാവിനു പൂണ്ടിഞ്ചേബാധ്യമായി. അയാൾ പറഞ്ഞതുപോലെ ആ മരത്തിനേരൽ പാരബാംമായ ഒരു ദേഹം തലകീഴാശിത്രുംബാടിക്കിടക്കുന്നതു് അദ്ദേഹം കണ്ട്. താൻ അയാസപ്പെട്ടു് അവിടെ എത്തിയു തു നിഃജലമായിട്ടില്ലെന്നു കരുതി അതിനും അപൂർവ്വം തോന്തി. അദ്ദേഹം മുക്കുത്തിൽക്കയറി, കരവാർക്കൊണ്ട് കയർ അരിഞ്ഞതു് മുതാദേഹം താഴേ തളളിയിട്ട്. എന്നാൽ ആ ശരീരം നിലം പതിച്ചു ഉടനെ അതു ഉച്ചത്തിൽ ദയനീയമാംവരും കരഞ്ഞു. രാജാവിനു അതു കേട്ടപ്പോൾ വളരെ അതശ്വസ്ത്യും തോന്നകയും, നിലത്തു വീണ്ടും മുതാദേഹമല്ലെന്നു നന്ദിപ്പിലാക്കുകയും ചെയ്തു. മുക്കുത്തിൽ നിന്നിരിഞ്ഞിയ വിക്രമജിത്രു്, അതിന്റെ സമീപരേഖനു് അതിനോടു് “നീ അതരാണു്”എന്ന ചോദിച്ചു. ഈ ചോദ്രം കേട്ട ഉടനെ ആ സത്പം പ്രത്യുത്തരം പറയാതെ മുക്കുത്തിൽ കയറി പൂർവ്വം തലകീഴായി തുണ്ടി. പക്ഷെ, അതു കൊല്ലപ്പെട്ടു

കയ മനസ്യൻറെ ഭദ്രാപോലൈയാൻ‌ ഇപ്പോൾ കൂ
ണപ്പെട്ടതു്. വേതാളം എന്ന പേരായ കയ പിഠാചു
മുതാദേഹത്തെ അത്വേതിച്ചു് അതിനു ജീവനണാക്കി
ത്തീച്ചിന്നു. ഇത്തരം പിഠാചുകൾക്കു സാധാരണയായി
സുരാനാഡളിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും. വേതാളം ദുക്ഷ
ത്തിൽ പറംിക്രൂട്ടിയ ഉടനെ വിക്രമജിത്തു് അതി
നു ബലായു പിടിച്ചു കൊണ്ടവനു് അതിനോടു വാന്നു
വം പരയും അതുവല്ലപ്പെട്ടു. അതു മറ്റവടി പറ
ഞ്ഞില്ല. രാജാവു് അതിനെ ഭ്രമാശി ബന്ധിച്ചു്
യോഗി ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തെക്കു കൊണ്ടവനു്.

മലേഖമാർഗ്ഗം ആ വേതാളം രാജാവിനോടിങ്ങ്
നു പെട്ടിച്ചു് — “അംഗുഷ്ഠു് അതുവനു്? എന്ന് എവി
ടേക്കാൻ കൊണ്ടപോകുന്നതു്?”

രാജാവു് — “എൻ്നും ഭേദപ്ര വിക്രമജിത്തു് എ¹
നോൻം. ഞാൻ ദാരാന്നഗർഭത്തെ പരിപാലിക്കുന്ന കയ
ക്ഷത്രിയനും. നിന്നും ഞാൻ ഒരു യോഗീയുടെ സ
ന്നിധിയിലേക്കാൻ കൊണ്ടപോകുന്നതു്:”

വേതാളം — “ഹരി; വഴിക്കവച്ചു് അംഗുഷ്ഠു് എന്നോടു്
നോം സംസാരിക്കാതിരിക്കിന്നുപക്ഷം ഞാൻ അഞ്ചോ
നീചു വരാം. വല്ലതും ഉറിയാടിപ്പോയായു ഞാൻ ആ
പഴയ മരത്തിനേൽക്കുപോയി തുക്കും.”

രാജാവു വേതാളംതെയും ഭേദി നടന്നു.

വേതാളം തുടന്ന് പറത്തു. — “രാജിൻ, അഞ്ചാന്നി
കരം ത്രന്മപാർശ്വാനം ചെയ്യും, ദീതാദരം കേട്ടു
ആദ്യാദ്യാദ്യം നാരം നയിക്കുന്നു. മുഡംാരാക്കട്ട, ആ
മാരനില്ലാഡിക്കരിതാനും ജീവിക്കിതാലേതാദളായി കയ
തി സമയത്തെ നിമനിക്കുന്നു. നമ്മുടെ പ്രധാനം
സുഖവധിമാകാൻ ഞാൻ ഒരു കമ്പ പറയാം.” ദാരാ

കമയുടെ അവസാനത്തിലും വേതാളിലും രാജാവിനോടു്
കാരണം ചോദ്യം മുഹമ്മദിക്കായിലും, ശരിയായ മറവടിപറ
നീതാൽ അതു രാജാവിനോവിട്ടു് ഉടൻപ്പൂജി പഴയപ
ടി. മുക്കുത്തിൽ തുക്കകയും ചെയ്യും. രാജാവു പിന്ന
യും അതിനെ പിടിച്ചുകൈടിക്കൊണ്ടു വരും.

ഇങ്ങിനെ വേതാളിലും പറഞ്ഞെത ഇങ്ങപത്തെയുകമ
കർക്കാണു് വേതാളപദ്ധവിംഗതി എന്ന പഠന
ആണ്. ആ കമകളിൽ ചിലതാണു് ഇതിന്റെപരി ചേ
ൽത്തിരിക്കുന്നതു്.

¶

¶

¶

1. കാർഡിനാജ് കമ്മററെ കുർബാന്റക രാജകമാരിയും

കാർഡിനാജ്യത്തു പണ്ട് കരാജാവിനു് വള്ളമുകദമൻ എന്ന പേരായ ഒരു പുത്രനണ്ഡായിരുന്നു. ഭാണകാഞ്ചങ്ങൾ തീർ അപ്പേരുതെന്ന സ്ഥായിക്കാൻ എററവും വിത്ര സ്ഥാനായ ഒരു സഹിവരം ഉണ്ഡായിരുന്നു. രാജകമാരണം മന്ത്രിക്കമാരണം സമവയസ്സും, ബാല്യം മുതൽക്കുത്ത നേരം ആത്മസ്ഥാപനിത്തമായിരുന്നു. യഥ്യനാരംഭത്തീ ദിവസം അവർ ഇംഗ്ലീഷിയാതെ കഴിഞ്ഞുകൂടി.

കരിക്കൽ, റബ്ബോഫേഡം പതിവുപോലെ സവാറി കീറാംബി. വള്ളരണ്ണരം തെരിൽ ധാതുചെയ്യും അവർ കട്ടവിൽ യേക്കരമായ ഒരു കാട്ടിന്റെ നട്ടവിൽ ചെന്ന കപ്പുട്ട്. അവിടെ പത്രസാമ്പസ്ത്രങ്ങൾമായും ഒരു സ്ത്രോവരം കാണാപ്പുട്ട്. ആ കൂളിപ്പൊയ്യേരെ പുഴുനു് പല നിറത്തിലും താരത്തിലും മുക്കുങ്ങാറി നിന്നുകണ്ണാതു കൊണ്ട് അവിടെന്നതു കാരു തീരുമായി ശരന്തവബദ്ധപ്പുട്ട്. പക്ഷികൾ മരക്കാണ്ടുകളിലിരുന്നു ശ്രദ്ധി ഉന്നോ അതുമാംവബന്നും കുഞ്ഞുമാം ചെബുളുന്നണ്ഡായിരുന്നു. എപ്പിംഎ ടി ആ തടാകത്തീരം ആരെങ്കും ആകർഷിക്കുന്നതിനു പച്ചാള്ളമായ കണ്ണാണു്. തീരസ്ഥാങ്കളായ മുക്കുങ്ങളിലെന്നിൽ അവർ അശ്വങ്ങളെ ബന്ധിച്ചു് ആ പൊയ്യുളിലിംബി സ്ഥാനം ചെയ്യും.

അന്നത്തോടു അവർ ആ സരസ്സീരത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ശീവക്കുത്തിൽചെച്ചുനു് പ്രാത്മിച്ചും, ആരാധിച്ചും സമയം കുറഞ്ഞു. നയിച്ചു. ആ സമയത്ത് ഒരു രംജാന്ത്രകന്നുക, തോഴിക്കമാരാൻ അഭ്യന്തരാധാരി സരസ്സിലിംബി സ്ഥാനം ചെയ്യും, സമീപത്തുള്ള മുക്കുങ്ങളുടെ സാദ്ധ

മായയിൽ ഇരുന്ന വിശ്രമസുവം അനൈതികമന്നു തായി കാണപ്പെട്ട്. അല്ലെന്നോ ആ നിലയയിൽ കഴിച്ചുകൂടിയതിനുശേഷം രാജകുമാരി, എക്കാക്കിനിയായി വാഞ്ഞകുന്നങ്ങൾ സന്നിധിയില്ലത്തി. പ്രമാഥസദ്ധന തനിൽത്തന്നെ അവരിൽവരും അന്നരക്തരായിരുത്തിൻ. അവർ, സപ്തമസ്തകിൽ വഹിച്ചിരുന്ന കോമളപത്ര തന്ത ആഞ്ചും ചെവവിയിൽ വിന്റുസിക്കയും, അനന്തരം എടുത്തു് അതിൽ ദന്തക്ഷതം എല്ലിക്കയും, കടവിൽ കാപടകയിൽ ഇട്ട് മർദ്ദിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതുകൊണ്ടും മുളിയാകാതെ അവർ വീണ്ടും ആ താമരയുംവെട്ടത്തു ചേര്ത്തു് പിടിച്ചു. അനന്തരം കുലാരി, ചുറ്റിംങ്ങി, സവിമാരോട്ടുകൂടി രാജയാനിയിലേക്കു ചുറ്റപ്പെട്ടു.

ഇതെല്ലാം കണ്ണുകൊണ്ട് നിന്നീക്കുന്ന വജ്രമുക ദന്ത്, രാജകുമാരിയുടെ വേർപ്പാടിൽ വ്യുമാകലുപ്പനായിരുത്തിൻ. മന്ത്രികമാരൻ ഉണ്ണായ സംഭവമെല്ലാം വിസ്തൃതിച്ചേക്കു. മാതൃമല്ലു, ആ സുചനകളുടെ അത്മം അറിയുവാൻ ഉള്ളക്കണ്ണിതനായി നിൽക്കുന്ന രാജകുമാരനെ അദ്ദേഹം സാന്തതം നോക്കി കൗൺപുണ്ഡിരിക്കും കയും ചെയ്തു. മന്ത്രികമാരൻ പരയുകയാണോ്:—

“പുയസുവൃദ്ധതെ, അവരം താമരയുവു് കണ്ണത്തിൽ ആലും വിന്റുസിചൃതിക്കുന്ന അത്മം അവരം കണ്ണാടകരാജുക്കാരിയാണെന്നോ് അങ്ങു ധരിക്കുന്ന എന്നാളും താകനു. രണ്ടാമതേതത്തിനത്മം അവളുടെ പിതാവിക്കുന്ന പേരു ദന്തവദനും ആണുന്നാകുന്നു. താമരയുവു് പാദപത്രത്തിലിട്ട് മർദ്ദിച്ചുത്തിക്കുന്ന സാരം അവളുടെ പേരു പത്രാവത്യാണുന്നമാത്രമാണു. കടവിൽ ആ പക്ഷജം അവരം വക്ഷദ്ദേശാട്ട ചേര്ത്തപിടിച്ചു എന്നല്ലെങ്കിലും പരയുന്നതു്. അതിക്കുന്ന അത്മം അവരുടെ

അംഗങ്ങളുടെ വ്രദ്ധയത്തിൽ ഒരു സ്ഥാനം നൽകവാൻ അവർ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നവനാകനു..”

മന്ത്രിക്കമാറല്ലോ അതവ്യാനം രാജക്കമാരനു് യു കതിയുകതമായിരേതാനുി. അവരുടെവശംകൂടി ഉടനെ കഴിഞ്ഞാടകത്തിലേക്കു പ്രയാണംചെയ്യു. അവിടെ ഒരു തത്തിയ അവർ പത്രാവതിയുടെ ഡാറ്റീഡിഡായ ഒരു പുശ്ച യുടെ വേന്നത്തിൽ താമസംതുടങ്ങാം. അവർ രാജക്കമാരന്നും ഒരു സാന്ദര്ഭം കുമാരിക്കു കൊടുക്കിയും, രാജക്കമാരനു മാത്രം കൊട്ടാരത്തിൽ കടക്കുന്നതിനു് അന്നവാഡം ലഭിക്കുകയും ചെയ്യു. വാങ്ങുകൂടണ്ണു് അന്നംപുരത്തിൽ ഒളിവിയിൽ താമസിക്കുന്നതു രാജക്കമാരിയുടെ വിത്പന്നലാസിമാരല്ലാതെ മറ്റാക്കര അറിയുകയും ഉണ്ടായില്ല.

പിവസാംബരം കരു കഴിഞ്ഞു. രാജക്കമാരൻ മന്ത്രിക്കുംബരന്നും സ്ഥിതിഗതികളുടെയാതെ ഭാവിക്കാൻ തുടങ്ങാം. രാജക്കമാരന്നും വൈഴ്സ്റ്റീഡ്യുരു കണ്ണു പരിത്തപ്പീഡായ കുമാരി വ്യസനകാരണമെന്തെനും കുമാരനോട് ചോദിച്ചു. അഭ്യേഷം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“യാണു, എന്നും പിതാവിന്നും മന്ത്രിയുടെ പുത്രം, എനിക്കു കളുംതാഴുമായി ഒരു യുവാവണ്ടി. അഭ്യേഷമാണു് നീ അന്ന തടാകത്തീരത്തിൽവച്ചു പ്രദർശിച്ചു സുചനകളുടെ അന്നതാൽമാം എന്നു സവിസ്തൃംഗം ഗ്രഹിപ്പിച്ചതു്. ആ അത്രമസ്തുതത്തു ഞാനു, നീചു് ഈ നഗരത്തിൽ വരികയുണ്ടായി. പക്ഷേ, ഈ പ്രോഡം അഭ്യേഷം എവിടെയാണെന്നോ, അഭ്യേഷത്തിന്നും സ്ഥിതിഗതികൾ എന്നല്ലാമെന്നോ എന്നീ കരിഞ്ഞുകൊ. ഈ ഭരവസ്ഥയാണു് എന്നു വേബനിപ്പിക്കുന്നതു്.”

രാജക്കമാരിക്കും വളരെ അന്താപ്രസാദി. അതു
സ്വീയ അല്ലെങ്കെന്നാട്ടിഡനെ പറഞ്ഞു:—

“സ്വാമിൻ്, അഞ്ചുവുട്ടു എഴുന്നു വേരാനിൽ
എല്ലപ്പട്ടിരിക്കുന്നുവാരും ഇവിടെ എന്തുതന്നെയുണ്ടായാ
ഥും അതോന്നും അഞ്ചുവും സുവാദേമതുകമോ, സുന്ദര
ക്ഷുദ്രങ്ങൾ അതുവിരിക്കുന്നും. അങ്കു് ഉടനെ പോയി
മന്ത്രിക്കമാരനെ കാണുന്നം. എന്നിക്കും അഞ്ചുവുട്ടു അതു
സ്വീയിതനിൽ അപാരമായ കരണ്യുണ്ട്. തൊന്ന്
യാത്രിക്കുടുക്കുവിട്ടിൽ വസിക്കുന്ന അതു യുവാവിനു കരം
പലഹാരങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി അയച്ചതരാം. എന്നിക്കു് അതു
യുവാവിന്റെപൊലുള്ളൂട്ടു സ്വീധാദരങ്ങൾക്കു് അതു വാ
ലൃവസ്തുകൾം മതീയായ ഉഖാധരണങ്ങളായിരിക്കുട്ട്.”

ക്കാരിയുടെ വാക്കുകൾ കേട്ട പരമാനന്ദരിതനാ
യ രാജക്കമാരൻ്, ഉടൻതന്നെ വിടവാഞ്ചി യാത്രിയുടെ
ഗ്രഹത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. മന്ത്രിക്കമാരൻ് അപ്പോഴും
അവിടെ വസിക്കുന്നണ്ടായിരുന്നു. അവർ പരസ്പരാ
ലിംഗം ചെയ്തുകൊണ്ടുനിൽക്കു, പലഹാരങ്ങളും വ
ഹിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു പരിചാരിക അവക്കു സന്നിധി
യിലെത്തി. ഈ കാഴ്ച കണ്ണ മന്ത്രിക്കമാരൻ് രാജക്കമാ
രനോടു് “എന്നാണു് ഇതിന്റെ സാരം?” എന്ന ചോ
ടിച്ചു. പരിചാരിക പോയതിന്റെപ്പോൾ, രാജക്കമാരൻ്,
താരു കമാരിയിം തമ്മിലുണ്ടായ സംഭാഷണം ക്രക്ഷ
രം വിടാതെ മന്ത്രിക്കമാരനെ ധരിപ്പിച്ചു. മന്ത്രിക്കമാ
രന്റെ മുഖം വിളി. അഞ്ചുമം അസ്ത്രാധുനായിട്ടു
നുപോലെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—“സ്വേ, എന്നെല്ലാ
ം അങ്കു് കമാരിയോടു പറഞ്ഞതു തീരെ നന്നായി
സി. എപ്പോഴും ഒരു ശ്രീക്കു്, അവളുടെ കാട്ടകന്റെ ച
ഞാതിയിൽ അസുയയേ ഉണ്ടായിരിക്കുകയുണ്ടി. മാത്ര
മല്ല, അവരുക്കു് എത്രസമഖ്യയും അതു അധിനിന്നെന്നു

റീഡുള്ള വിചാരമെ ഉണ്ടായിരിക്കയുള്ളതാനും. അങ്കു് ഇം പലമാരത്തിൽനിന്നും ഒന്നും കൈപ്പിക്കാത്തതു മഹാഗ്രാമായി. കമാരി എന്ന കൊല്ലുവാൻവേണ്ടി ഒരു വലിയ ആസൂത്രണം തയ്യാറാക്കിയതിനെന്റെ പ്രത്യേകം പലമാരാണും ഇം പലമാരം. ഇതു വിഷപുണ്ണമാണും. ഇതെത്തുടങ്ങുന്ന വാസ്തവമാണും ഇതാം ഇം നിമിഷംതന്നെ ഞാൻ അജ്ഞയെ ഭോദ്ധപ്പെട്ടുത്താം.” ഇതുയും പറത്തുകൂടുന്ന മന്ത്രികമാരൻ അല്ലെങ്കിലും പലമാരം എടുത്തും ഒരു നില നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ പരിതാപകരമാംവന്നും കൈയും കാലും തല്ലി പിടിത്തതു ചുക്കയും ചെയ്തു. ഇം ഭാക്കണ്ണംവേം കണ്ട രാജകമാരിൽ വിന്നുയന്നും മിതി നാശിനിന്നും; അഭ്യർത്ഥത്തിനും അവളും അതിയായ അരിപ്പും ബെറപ്പും ഉണ്ടായി. അഭ്യർത്ഥം ഇങ്ങനെ ആക്രമിച്ചു:— “ഇല്ല; ഇനി ആ പാതകിയുടെ മുഖം നോക്കവാൻ ഞാൻ ആളല്ല.”

പുഞ്ചിരി തുകികൊണ്ടു മന്ത്രികമാരൻ പറയുന്നാഃ— “സബേ, അവരിക്കു് എന്നോടു മാത്രമേ അസൂയയുള്ള വെന്നു് അങ്കു് മനസ്സില്ലാക്കണം. അജ്ഞയിൽ അവരിക്കു് അതിർക്കവിഞ്ഞ ഫ്രേം ഉണ്ടു്. ഇം സ്ഥിതിയിൽ അങ്കു് അവരെ കൈവിട്ടുന്നതു നന്നായിരിക്കയില്ല. ഞാൻ ടാംയുന്നതു കേരിക്കു. അങ്കു് ഇന്നതന്നെ അന്തഃ പുരത്തിലേക്കു പോകണം. അവഴ്തുടെ പ്രവൃത്തിയിൽ ഒരുവിധത്തിലും നീറിസമുള്ളതായി ഭാവിക്കണ്ടു്. അവളും അങ്കു് പൂർണ്ണാധികം മമത പ്രഭർപ്പിക്കണം. അവരെ റിക്ഷിപ്പേണ്ടതു് ആവയ്യുമാണു്. അതിനു തുല്യ വഴികളിലും ഞാൻ കണ്ടവച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവരെ ചതിയായി നമ്മൾ നമ്മുടെ രാജുത്തെക്കു കൊണ്ടപോകണം. അവരിൽ ഉംങ്ങുന്ന അവസ്ഥരംനോക്കി അങ്കു് അ

വഴുടെ റത്നാഭരണങ്ങളും സ്വർണ്ണാഭരണങ്ങളും ഉണ്ടിയെടുക്കണം. അതിന്തേരും അവഴുടെ ഇടത്തെ തുട ശിൽ രംഭയാളുമണാക്കി ഉടൻതന്നെ ഇരുണ്ടു വരണം. അതിന്തുറും വേണ്ടെന്നു നമ്മൾ പിന്നീടാക്കാം.”

രാജകുമാർ: “രഹി; അങ്ങയുടെ അടിപ്രായംപോലെ യാക്കട്ട്.”

മന്ത്രികമാൻ ഉച്ചേദരിച്ചതുപോലെ, വജ്രമുക് ദൻ പത്രാവതിയുടെ അവധിപുരത്തിൽ ചെല്ലുകയും, അതിന്തേരും മുകടിപ്പുകിഴക്കും ചെയ്യു. രാജകമാരിയും അതിരുറു അരുളുാലിച്ചു. അന്ന രാത്രി അവർം ഉറഞ്ഞുനാ സമയത്തു രാജകമാൻ, അവഴുടെ അടഭരണങ്ങളും അച്ചിത്രുടക്കകയും, അവഴുടെ തുടക്കിൽ ഒരു യാളുമണാക്കി ആ സ്ഥലം വിട്ട് വേഗത്തിൽ മടങ്ങി ന്തേയിൽനാനീയിക്കിൽ എത്തുകയുംചെയ്യു. അനന്തരം അവരിക്കവഞ്ഞ ഒരു മുതാനസ്ഥലത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടു. ഈ വിശദവച്ച മന്ത്രികമാൻ ആചാരുന്നും, രാജകമാൻ റിഷ്യുന്നും ഭവഷം ധരിച്ചു. ഉടനെ മുക്കി റിഷ്യുനാടു് ഇംഗ്ലാന്റ് പറഞ്ഞു: “അങ്കു് ഈ ആദ്ദോണങ്ങൾ വിൽക്കാൻ കൊണ്ടുനാട്ടുക്കണം. അതെങ്കിലും ഈ വ്യാജച്ചുരുക്കി കണ്ടപെടിക്കണ്ടപക്ഷം അവരെ എന്നും അടുക്കലേക്കു കുട്ടിക്കൊണ്ടുവരണം.”

റിഷ്യുന്ന തുജവിന്നും കല്പന റിറിസാ വഹിച്ചു് ആടഭരണങ്ങളും പുറപ്പെട്ടു. കൊട്ടാരത്തിനു് എന്നും യക്കലെയല്ലാതെ ഒരു സ്ഥലത്തുവെന്നു് റിഷ്യുന്ന ആടഭരണങ്ങൾ അവിശയമുള്ള ഒരാടഭരണവ്യാപാരിക്കു കാണിച്ചു. അയാൾ അവ പത്രാവതിയുടെവകയാണെന്നു നന്ദിപ്പാക്കിക്കൊണ്ടു്, “നിങ്ങൾക്കിത്തല്ലും എവിശനിന്നു കിട്ടിഡി?” എന്നുവേച്ചിച്ചു. റിഷ്യുന്ന പരിശോഭ അടിനായിച്ചു. ആടുക്കരം അങ്ങനെകും കുട്ടി. തട്ടാൻ ഒരു

കൊത്തുവാളിങ്ങനാട് വിവരമെല്ലാം പറഞ്ഞു. കൊത്തുവാഡി റിഷ്യുനെ പിടിക്കുട്ടി. അപ്പോൾ റിഷ്യുൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. — “ഈ അരഭരണങ്ങൾ തന്നയച്ചതു് എൻ്റെ മുക്കും മുക്കും ഇതിനുള്ളതു്” ഒരു സ്ഥാനത്തിലിരിക്കുന്നെണ്ടു്.”

രാജ്ഞിത്രഭാർത്തുവിനും ബന്ധിതനാക്കി. കുറക്കാർ തിരക്കുവാകുക മാജിക്കെപ്പുട്ട്. രാജാവു മുക്കും വിനെ നോക്കി, “നിങ്ങൾക്കു് ഈ അരഭരണങ്ങൾ എങ്ങനെ കിട്ടി?” എന്ന ചോദിച്ചു.

മുക്കും — “മധാരാജാവു, തുണ്ണുവത്തുൽക്കരിനാടം രാത്രി, യക്ഷിയെന്നതോന്താനിക്കുന്നു, ഒരു സ്ത്രീയുടെ അവവിശ്വാസം ചില മന്ത്രങ്ങൾ ജ്യോതിഷ്മഖാൻ തൊൻ റോമ സ്ഥാനത്തിലേക്കു ചോഞ്ഞി. അവർ അവിനെവന്നപ്പോൾ തൊൻ അവളുടെ അരഭരണങ്ങൾക്കുല്ലാം അഴിച്ചേട്ടു തു്. മാതൃമല്ല, അവളുടെ ഇടംതുടക്കയിൽ തൊൻ കരയാളിവും ഉണ്ടാക്കിവിട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇതാണു വാസ്തവം.”

രാജാവു് സപകാപ്പാലോചനാമണ്ഡലപത്രിലേക്കും, മുക്കും സ്ത്രീഗാത്രാഡിലേക്കും പുറപ്പുട്ട്. രാജാവു് അന്തഃപുരത്തിൽചെന്നു രാജത്തിലെ വിളിച്ചു് പുതുിയുടെ ഇട തെത്തുടക്കയിൽ വല്ല അടയാളവുമുണ്ടോ എന്ന നോക്കി വാൻ കല്പിച്ചു. രാജകു പ്രത്മാവതിയുടെ ദേഹം വരിയേണ്ടിക്കുയും, അടയാളം കണ്ണ വിന്നുയുച്ചു് ആ വിവരം മധാരാജാവിനെ യരിപ്പിക്കുകയുംചെയ്തു. ഉടൻ അപ്പേരം മുക്കും വിനെ അളളിച്ചുവരുത്തി. അനേന്തരം മറ്റാകമില്ലാത്ത കരിടക്കുക്കു മുക്കും പിന്നുയുംകുട്ടിക്കുണ്ടു് രാജാവു ചോക്കയും, അവിടെ ചെന്നതിനു ശേഷം കുലടയായ ഒരു സ്ത്രീയും മിന്തുമതയമുണ്ടാണും എന്തുപിഴയാണു വിഡിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു ചോദി

കൂകയുംചെയ്യു. തുങ്ങ ഇങ്ങനെയുണ്ടാത്തിച്ചു:—കലത്തിനു കളിക്കുമ്പോൾ മുഖംനാഗാധാല്പും, സൗഖ്യാല്പും, കട്ടിശാഖാല്പും അവരെ സമൃദ്ധാധിപ്പിച്ചു നണ്ടം ചെയ്യുന്നുമെന്നാണ്” ദമ്പംരാസും ഉത്തോല്പാഷ്ടി ചെന്നതും.”

രാജാവും ആവായ്യുന്നർ നിർദ്ദേശമനസ്സിച്ചും പ്രത്യാവതിയെ ഒരു കൊടുക്കാട്ടിൽ കൊണ്ടപോയി പറിത്രജീച്ചു മടങ്ങിപ്പോന്നു. ആവാലുന്നം റിപ്പുന്നം സ്വദേശത്തിൽ പത്രാവതിയുടെ പുരാഭാഗത്താൽ അവളുടെ താൽക്കാലികസ്ഥിതിയിൽ പരിതാപം അഭിനാശിക്കും, അവരെ ഒരു ഉത്തമ വധുവിനും ഉചിതമായ നിലയിൽ കുടിക്കുക്കാണ്ടും അവരുടെ രാജ്യത്തെ കൂപ്പാക്കയുംചെയ്യു. പത്രാവതിക്കും ഭർത്താവിന്നർ പേരിലും അഭ്രമത്തിനു അവളുടെപോരിലും അതിയൈ ഭക്ത്യാദാഞ്ചും അങ്ങരിച്ചു. ഒരു മുദ്രാല്പത്താൽ അദ്ദേഹം അവരെ മന്ത്രിക്കുമാരൻന്നു പുന്നിന്നാനുമതിയേണ്ട ക്രൂട്ടി വിവാഹംചെയ്യു. വഴിരക്കാലം ഭവതിമാർ സന്ധവം വസിച്ചു.

വേതാളത്തിന്നും ചോല്ലും:— “ഹേ! വികുമജി മത്രും, ഇതിൽ മന്ത്രിക്കുമാരനോ, കൊത്രവാദ്രോ; രാജകുമാരിയോ, രാജാവോ ആരാണും” അയിക്കുപാർഡും? പറഞ്ഞാലും

വികു:—“രാജാവാണും.”

വേതാളം:—“കാരണംക്രൂട്ടി പറഞ്ഞാം.”

വികു:— മന്ത്രിക്കുമാരൻനു ദമ്പം, സ്വപ്നപാമിയേണ്ടും അയാൾക്കുള്ള ചുമതല നിർവ്വഹിക്കുമാത്രമാണും. അഭ്രമം ഒരു സൂര്യത്തിന്നും കത്തവ്യവും നിരുദ്ധവംറിയിരിക്കുന്നു. കൊത്രവാഴും സ്വാമിക്കുത്തിയെ ക്രീയാപ്പു

യും മുഖ്യമില്ലിച്ചിരിക്കുന്നു. രാജകമാരിക്ക് അവർ ആ ഗ്രഹിച്ചു. പുതിയനേയും ലഭിച്ചു. എന്നാൽ രാജാവാക്ക്, തന്റെപുത്രിയെ കൊടുക്കാട്ടിൽ തള്ളിയതും ലേതെങ്കിലും അതോച്ചവന്നുകൂതെന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹമാണെപ്പറായി.”

ഈ മറ്റവടി കേടുപ്പും വേതാളം ബന്ധനമുക്കുന്നവകയും അതു പഴയപടി മുകളിക്കുമരത്തിൽ പോയി തല കീഴായി തുങ്കുകയുംചെയ്യു.

2. കുറുകയും കമിതാക്കളും

വികുമജിത്തു വീണ്ടും വേതാളുത്തെ പിടിച്ച ബന്ധിച്ചകൊണ്ടുവരുന്നോം അതു പിബന്നയും കമ പറയുവാൻ ആരംഭിച്ചു.—

“പണ്ട് യമുനാനദിയുടെ തീരത്തിൽ കേരവൻ എന്ന പേരായി ഒരു ശ്രൂവമണ്ണൻ വസിച്ചിരുന്നു. സദാഗ്രസന്ദര്ഭം സദ്ഗുണസമന്പിതയുമായ ‘മയ്യമാവതി’ ആ ശ്രൂവമണ്ണൻറെ പുത്രിയാണും. മാതാപിതാക്കന്നുകെടുയും സദ്ധമാഡരൻറെയും സർവ്വഗുലയും, വിവാദങ്ങൾവിതയായ അവർക്ക് അന്തരുപനായ ഒരു വരനെ കണ്ടപിടിക്കുന്നതിൽ പതിനേരു.

ക്കുവിസം അവഴുടെപടിതോവും മതപരമായ ഒരു കമ്മത്തിൽ പങ്കെടാളാൻ അയൽവീടിലേക്കുപോയി. അവിഭവച്ചും അദ്ദേഹം ഒരു ശ്രൂവമണ്ണയുവാവിനു. കണ്ട്. അധ്യാർഷി തന്റെപുത്രിയെ കൊടുക്കാമെന്നും അദ്ദേഹം വാങ്ങാനമെച്ചു. അതേബിവസംതനനു പതിവുപേജലെ അച്ചാൽമന്ത്രിത്തിലേക്കും അല്ലെങ്കിലും

നംവച്ചുണ്ടപോയ പുതുൻ സമേരാദരിക്ക് അന്നത്രപ
നായ ഒരു വരവന കണ്ണത്തുകയും അഭ്യാസംക്ഷിപ്ത മല്ല
മാവതിരിയ വേളിക്കഴിച്ചുകൊടുക്കാമെന്ന വാഴം. നൽക
കയും ഉണ്ടായി. പുതുനും, ഭേദാവും മുഹമ്മതിൽ ഇല്ലാ
തിരുന്ന ആ ദിവസം, അതിയൈഗ്രനായ ഒരു ബുദ്ധമ
ണ്ണജ്വാവും സ്വഭവനത്തിൽ വർക്കയും മാതാവും അ
ധാരംക്ഷിപ്ത തന്റെ പുതുംഖയ നൽകാമെന്നും ഉറപ്പുകൊടു
ക്കുന്നയുംചെയ്യു.

ദിവസം കരക്കഴിഞ്ഞതു. പ്രതിശ്രൂതശാരായ മു
ന്ന യുജ്വാക്കണ്ണം ധാരാച്ചുകുമായി കേൾവെൻ്റെ വേ
നത്തിൽ കുറവിശാസം വന്നുചേരും. ഇവർ മുവക്കു തുപ
വയ്യോവിത്തവില്ലുകളാൽ കനിഞ്ഞാനുമേലായിരുന്നു.
പുതുനീരും, ഭാത്തും വാങ്ങാനാണും അറിഞ്ഞു
കുറിക്കുന്നതുവും മുഹമ്മദായിരുന്നീൻ കേൾവബ്ലൂവമണ്ണൻ
ഇങ്ങനെ മനസാ പറഞ്ഞു: —

“ഞാനന്നാണി വേണ്ടും? കൗക കണ്ണാജുളി.
വരണ്ണാത്മികരി മുന്നാപേരാണും. ഇവരാല്ലോം വിവാ
ഹാത്മം പ്രതിശ്രൂതശാഖമാണും. പോംവഴിയൊന്നും
ഞാൻ കാണാനാമില്ലും.”

അരുളുമും ഇല്ലകാരം ആത്മഗതം ചെയ്യുകൊണ്ടി
രിക്കെ, മല്ലമാവതി സപ്പുംരാനത്താൽ മുതിയുടെത്തി
രിക്കുന്ന എന്നും കരാറം ഓടിവന്ന കേൾവെന യരിപ്പി
ചു. അരുളുമവും, വരണ്ണാത്മികളും കൗകയെ ഒരീപ്പി
ക്കുവാൻ, വെവല്ലുംരാജാരാജുന്നപുഷ്ടിചും, മരന്നകരം സം
ഭരിച്ചും, പാകപ്പെട്ടിട്ടിയും വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടി.

ബുദ്ധിമാനാണം സമത്മാജമായ പലഭം മല്ല
മാവതിയുടെ ജീവഭേദം പരിഞ്ഞായിച്ചുനോക്കി; പ
ല കൗഡിയങ്ങളും പ്രയോഗിച്ചുനോക്കി; ഇന്നി അവർ

ജീവിക്കുന്നതല്ലെന്നപറഞ്ഞു പിന്നാറി. അക്രമിക്കുന്നതിൽ തരം ഇങ്ങനെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു: —

“ചന്ദ്രമാസത്തിൽ പദ്ധതിമുതൽ ചതുർബ്രഹ്മിവ എയുള്ളതിമികളിൽ എന്നെങ്കിലും ഒരുശ്ശേ സപ്തം ഒന്തിക്കുന്നപക്ഷം അധികം മുത്തിയടയും എന്ന സംഗതി നിന്ന് വിശ്വാസമാണ്.”

“കയവും റോഡുകളും ചൊഡ്യുള്ളും കുറവും സപ്തം കടിക്കുന്നപക്ഷം അധികം മരിക്കും. നിശ്ചയം.” എന്നായി രണ്ടാമത്തൊരാം.

മുന്നാമത്തൊരാം ഇങ്ങനെ ജല്ലിച്ചു: — “കരാശ്ശേ പദ്ധതിയുള്ളതിൽ എത്തെങ്കിലും കൗതുക പാദ്ധ്യക ടിച്ചു വിഷം എല്ലിക്കുന്നതായാൽ അധികം ശ്രദ്ധാവിന്നുപോലും ജീവിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല.”

ഈ തരം അവസരാവിത്തങ്ങളിലും വാദപാലങ്ങൾ ചെയ്യുകൊണ്ടു് അവർ കരുനേരം കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഒരുവിൽ മധ്യമാവതിയുടെ റോരിം സംസ്കാരിക്കവാൻ വിശ്രായമില്ലെന്ന അവർ എന്നുകക്കുന്നു, രന്ന അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. പുതും സംബന്ധിച്ചിട്ടേതോളം ഇനി ആര്യാദി നായിക നായക മാർത്ത്യം ഇല്ലെന്ന കണ്ണ കേരവൻ അവളുടെ റവം സംസ്കാരിക്കുന്നതിനും സന്നദ്ധനായി. വരണ്ണാത്മീകരിക്കുന്ന സംസ്കാരകമ്മങ്ങളിൽ പുക്കൊണ്ടു. ഒരുമാനത്തിൽനിന്നും കേരവൻ പോയപ്പോറം വരണ്ണാത്മീകരിക്കുന്നതിൽ കരാം അവളുടെ അസ്ഥികളിലല്ലാം പെടുകി എടുത്തു് അതുകൊണ്ടു തീരുമ്പാറ്റു ചെയ്തു. മരീഡായവൻ അവശ്ശേ ദഹിപ്പിച്ചു സ്ഥലത്തു കാണുപ്പുട ചാരമെല്ലാംവാരി ഒരു തുണിയിൽക്കെട്ടി, ഒരുമാനത്തിൽത്തന്നെ ഒരു കടീരവുമണ്ണാക്കി അതിൽ ചാരക്കിഴിയും നിക്ഷേപിച്ചു സന്ന്യാസജീവിതം ആരംഭിച്ചു;

മുന്നാമൻ ലേക്കുവിൽ ഒരു ചൊക്കെനാമുള്ളായി ഒരു യോഗിയുടെ നിലയിൽ നാജുങ്ങേറി ചുററി സഞ്ചരിച്ചു വാൻ തുടങ്ങി.

ഈയാർഡ് ബ്രിട്ടാനീനും ശ്രദ്ധിതു നടക്കിപ്പോരം അംസം ഗതിയായി, അപരിചിതനായ ഒരു ഭ്രാഹ്മണന്റെ വെന്നതിൽ മുഴുവൻമിച്ചു. അതിമിച്ചിപ്പിയുണ്ടായ മുഹമ്മദ് സമൻ ഫോറിയോട് അനാരാത്തി തന്റെ വെന്നതിൽ. വാസിക്കുന്നമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു. മൃഗനായിക, ദേശാവിനം അതിമിച്ചം ക്ഷേമം പാകംചെയ്യു വിളിപ്പു വാൻ ഭാവിക്കു, അവജ്ഞ ചെറിയുക്കടി മാതാവിന്റെ ചേലാഖ്യാലത്തിൽത്തുടാണി ഉംകൈ കരയും വാൻ തുടങ്ങി. ആ കട്ടി, എത്തു സമാധാനവാക്കുത്തിനം കീഴിട്ടും തെ പൂർണ്ണാധികം കരഞ്ഞു. മൃഗനായികയുടെ ക്ഷേമ യെല്ലാം നശിച്ചു. കുഞ്ഞതാമാക്ഷയായിത്തീർന്ന് അവരും തിന്തുവിനെ അടപ്പിലേപ്പേരിൽത്തു. ക്ഷേമനും രംകോണ്ട് അഡ്വീസി അതിനെ വെറും ചാന്ദലാക്കി അപാന്തരപ്പേട്ടത്തി. അതിമി, ഈ അസാധാരണ സംഭവംക്കു പേടിച്ചു വിശ്വാസകയും, ആ മുഹമ്മദ് ദിനീപ്പാകാൻ തീർച്ചപ്പെട്ടതുകയും ചെയ്യു. മൃഗസമൻ അതിമിയുടെ ദേഹാരവയ്ക്കു കണ്ടു “അരങ്ങേന്താണും ആന്മാരംകൂടിക്കാത്തതും?” എന്ന അവിടെ നടന്നതോന്നും അറിയാത്തമട്ടിൽ ചോദിച്ചു.

അതിമി:—“ഈത്തരം ഭാരണാസംഭവങ്ങൾ നടക്കുന്ന സ്ഥലത്ത് ഞാനേന്നുണ്ടെന്നാണും ക്ഷേമം കൂടി കണക്കും?”

മൃഗസമൻ:—“രഹി; തിന്തുവിന്റെ ചരമമാണെന്നാ അങ്ങെയെ വേദനിപ്പിക്കുന്നതും? അങ്ങെനെന്നുണ്ടെന്നും അതിനു പുതിവിധി താന്മാക്കാം.”

ഇതുവരെത്തു ഗ്രഹസ്ഥൻ മരിയുക്കത്തോടു യീ ഒരു ഗ്രന്ഥം എടുത്തുകൊണ്ട് പുറത്തുവരികയും അ തിലെ ചില ഏടുകൾ മരിച്ചും തിരിച്ചും നോക്കി ചില മന്ത്രങ്ങൾ ജപിക്കുകയും ചെയ്തു. എടുത്തതാമസിയാതെ കുട്ടി സജീവനായി കാടിച്ചുടായി നടക്കുവാൻ തുടങ്ങി. നമ്മുടെ അതിമി അത്തുൽസ്ഥിമിതനായിത്തേനും. ഈ ഗ്രന്ഥം ലഭിക്കുന്നപക്ഷം തന്റെ പ്രേമഭാജനമായ മധ്യമാവതിയെ ജീവിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നും അഞ്ചുമാം സുഖം വിശ്വസിച്ചു.

തന്റെ ഉദ്ദേശം അതിമി അവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നായില്ല. അഞ്ചുമാം ആത്മാരം കഴിച്ച നിദ്രയ്ക്കാം ടീച്ചു. മരിള്ളുവൻ ശാഖനിന്ത്യിലാബന്നനിയന്നതുവരെ അതിമി, നിദ്രാജ്ഞനിന്നയിക്കുകയും അനന്തരം എഴുന്നേറു സാവധാനം നടന്ന മരിയുക്കത്തു കടന്ന താൻ പക്കലുക്കണ്ണ ഗ്രന്ഥം എടുത്തു ഭാണ്യത്തിലാക്കി ആരാട്ടം കരക്കുന്നപോലും സംസാരിക്കാതെ ആ സ്ഥലം വിട്ടു ഇങ്ങളിൽ മരിയുകയും ചെയ്തു.

ഭിവസങ്ങൾ പിണ്ണയും കുറ കഴിഞ്ഞു. ഡോ റീ, മധ്യമാവതിയുടെ ഫോറത്തിലെത്തി. മരി റണ്ടുപേരും അവിടെതന്നെയുണ്ട്. അവർ, നവാഗത നോട്ട ലോകയാത്രയിൽ പുതുതായി വസ്തുതാ ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടോ? എന്ന ചോദിച്ചതിനും അഞ്ചുമാം ഇങ്ങനെ മറുപട്ടി പറഞ്ഞു: — “മരിച്ചുവരു ജീവിപ്പിക്കാനുള്ള വഴി ഞാൻ കണ്ണപിടിച്ചു. നിങ്ങൾ മധ്യമാവതിയുടെ രവം മഹിച്ചണ്ണായ ചാന്പൽ രഹിപ്പുചെത്തിവയ്ക്കുന്നപക്ഷം അവശ്രേഷ്ഠ ഞാൻ സജീവയ്ക്കാം.”

മരിള്ളുവൻ സസ്തനാപ്പം അഞ്ചുനെ ചെയ്തു. നവാഗതൻ ഗ്രന്ഥം തുംനും അതിയക്കണ്ണ ചില മന്ത്രങ്ങൾ കേതിപ്പുചെയ്തു ജപിച്ചു. മധ്യമാവതി ജീവിച്ചു.

വാണ്ണാത്മീകരം “ഇവർ എന്നേൻ്റെ, എഴുന്നറ്റാണിവടം” എന്നിങ്ങനെ ശാര്യം പിടിക്കാനും അവശ്യ വലിച്ചിഴയ്ക്കുവാനും തുടങ്ങി. വാഗ്പാദം വലിച്ചു; പര സ്ഥാപം മർദ്ദനവും ആരംഭിച്ചു.

വേതാളം ചോദിച്ചു—“മഹാരാജാവു, ന്രായപു കാരം മധ്യമാവതിശൈ കൈക്കൊള്ളിവാൻ ഈ മുന്ന ചേരിൽ ആക്കാണു ക്രട്ടതയും അർഹത്തു്?”

വിക്രി—എഞ്ചാനത്തിൽത്തന്നെ കടിൽ കെട്ടിയ സാക്ഷി, മധ്യമാവതിയുടെ ചാന്വലും കാത്തസ്തുക്കൾച്ചു കൊണ്ടിങ്ങനു യുവാവിനാണു് അവശ്യേ ലഭിക്കേണ്ടതു്. മരദളവർഷംു് അവർ ഭായ്യാകവാൻ ധാർമ്മികദിശ്ശും ഉച്ചിതയല്ല. കാശിക്ഷപോയ ആരം അവഴിടെ ഒരു നീർ സ്ഥാനമാണു വഹിക്കേണ്ടതു്. മുതസജ്ജീവനി മന്ത്രംകൊണ്ടു അവശ്യേ ജീവിപ്പിച്ചു ആരംശം പിറു സ്ഥാനമാണുള്ളതു്. ആക്കായൽ ഒട്ടവിൽപ്പൂരണതെ രണ്ടു ചേർക്കിം ഇവശ്യേ ഭായ്യാതേപന അംഗീകരിക്കേണ്ടവാൻ വരും.”

ഈതുയും കേട്ടയുടെനു വേതാളം സപതന്ത്രനാക്കയും, അതു പഴയപടി മുരശ്ശമരത്തിൽ കയറി തല കീഴായി തുഞ്ചുകയും ചെയ്തു.

ന്രാജാവിശ്വാസ്യംട്ടതുശ്വാസ്യംകടമ

പണ്ടു തുപ്പസേനൻ എന്നൊരു രാജാവു് തെപ്പാൻ രാജുശ്ശത രേഖിച്ചിരുന്നു. ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹം, പഞ്ചിയറയ്ക്കുള്ളിലിരുന്നു വാതക്കുപുട്ടിയിലേക്കു ദേഖിക്കുന്ന വിട്ട. ആ സമയത്തു് ഒരു ഭീമധപനി അദ്ദേഹം കേരം കയ്യുണ്ടായി. ഇതിനു കാരണമെന്തെനു് അദ്ദേഹം കാ

വയക്കാരണാട് ചോദിച്ചു. അയാൾ ഇങ്ങനെ തിക്കമ നല്ലിംഗാത്തിച്ചു:—“മഹാരാജാവേ, അങ്ങയുടെ ചോദ്യം ജിൽക്കാസാച്ചുള്ളൂമാണോ”. മഹാരാജാവനാണോ” ഇവിടെ അധിവിഭാസംചെയ്യുന്നതെന്നറിയുന്നതുകൊണ്ടോണോ” വിവിധാതിമതാബന്ധായ അസംഖ്യം ആളുകൾ ഇവിടെ എത്തിക്രൂട്ടിക്കിരിക്കുന്നതു. അവക്കുടെ ആത്തനാലമാണോ” അങ്ങയുടെ തുച്ഛവികകളെ വേദനിപ്പിക്കുന്നതു.”

ഇതിനിടയ്ക്കും ബർമ്മുൻ എന്ന പേരായ ഒരു റജപുത്രയോദ്യാവു, രാജാവിശ്വർ കീഴിൽ തനിയ്ക്കു എതെങ്കിലും ഒരുപ്പായം കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെനോ” അട്ടക്കമിച്ചുകൊണ്ടു അവിടെ സന്നിഹിതനായി. പൊ. റഹ്മാന്, ആഗതനെസംബന്ധിച്ചുള്ള സംഗതിക കൂല്ലും ഗ്രഹിച്ചതിനുശേഷം തിരുമ്പുവിൽചെന്ന അഡാശു അക്കത്തെക്കു പ്രഭവയിപ്പിക്കാമോ എന്ന അഡാവാദം ചോദിച്ചു. രാജാവിശ്വർ കല്പനപ്രകാരം ഡോ ശ്യാമു” രാജസമക്ഷം ആനീതനായി.

ബർമ്മുൻ തന്റെ ഉദ്ദേശം തിക്കമനല്ലിംഗാത്തിച്ചു കേട്ട സത്രപ്പിക്കായ രാജാവു” ഡോ ശ്യാമുവിശ്വരാജ് “നിങ്ങൾക്കു പ്രതിമാസം എന്തു രഹസ്യം കിട്ടണം?” എന്ന ചോദിച്ചു.

ബർമ്മുൻ—“എനിക്കു പ്രതിദിനം ഒരതോല്ല സ്വപ്നം പ്രതിഫലം തങ്ങവാൻ കല്പനയുണ്ടോണോ.”

രാജാ—“നിങ്ങൾക്കു പുലതേതണ്ണവരായി വളരെ ആളുകൾ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുനു.”

ബർമ്മുൻ—“ഹല്ല; എനിക്കു രണ്ടുകട്ടികളും ഓ ത്രഞ്ചംമാറുമെയ്യുണ്ടു്.”

ഡോ ശ്യാമുവിശ്വർ അട്ടക്കമാണ രാജാവു” അംഗീകരിച്ചു” അയാശു ജോലിക്കുന്നിരുമെന്നു. മറ്റുള്ള ഉദ്ദേശം

ഗസ്തുകൾ ഇന്ന് വിവരംശരിതെന്ന് അസൃയപ്പെട്ടുകയും വിസ്മയിക്കുകയും ചെയ്യു. രാജാവു എങ്ങനെന്നേയോ ഇന്ന് സഹതിരുഹിച്ചു. അക്കാൻ അദ്ദേഹം ഉദ്ധോഗസ്ഥാം രഹായല്ലോ തിരുമന്നും കൈ വരുത്താം അവരോടും ഇങ്ങനെ അക്കളിച്ചെത്തുയ്ക്കും —

“ബർബൂറൻ തൊൻ ദിനംപുതി ഒക്കേതാലു സപ്പണ്ണം കൊടുക്കാമെന്നു വാദാനംചെയ്യു അയാളി വേലയുള്ളനിയമിച്ചു എന്ന കമ്മനിങ്ങൾക്കും അത്രതാവഹമായി തൊന്ത്രിയേക്കാം. അയാൾ ഇതുവലിയ ഒക്കെ സംഖ്യ മുതിപ്പുലംവാങ്ങുന്നതിനു മതിയായ കാരണം ഉണ്ണാക്കംതിരിക്കയില്ല; അതിന്നന്നസരിച്ചുവെലയും അയാൾ ചെയ്യും എന്നും എന്നിക്കുക്കേതാനിപ്പോകുന്നു.” അന്നത്രം അദ്ദേഹം ഭോധാരംശരിയിക്കാറിയെ വിളിച്ചു ബർബൂറൻ എന്ന ഘടിയ ഫോമുവിനു പ്രതിഡിനം ഒക്കേതാലു സപ്പണ്ണം കൊടുത്തുകൊള്ളണമെന്നും ആജതെന്നതുകൂടി.

ബർബൂറൻ ആത്മപ്രിനത്തെ റഫൈലംവാങ്ങി ദുർമതിയിൽക്കാണ്ടുചെരാൻും അതിനെ റണ്ണായി ഭാഗിച്ചും ഒക്കെ ഓഗം ഗ്രൂവമണിക്കംഡാനംചെയ്യു. തേണ്ടിച്ചു ഒക്കെഗം റണ്ണായി പകത്തു അംതിൽ ഒക്കെ പക്ക തീരീക്ക്യാതുക്കാക്കം സന്ന്യാസിമാശംമായി വീതിച്ചുകൊടുത്തു. ബാക്കിയുള്ളതു വീടുചെലവിനും വിനിയോഗിച്ചു. ഇവിധം വ്യയപശ്ചത്തി മുഹമ്മദരിച്ചും അദ്ദേഹം തദ്ദേശാരം പ്രവർത്തിച്ചു നാഴീകർ നയിച്ചുവന്നു.

രാത്രിയായാൽ ബർബൂറൻ വാഴും പരിചയും ദരിച്ചു പഞ്ചിയംവാതിൽക്കാൽ മാജരാക്കക പതിവാണും. അദ്ദേഹത്തിനെന്നു സർവ്വത്രഭയും രാജാവിനെ കാക്കുന്നതിൽ പതിഞ്ഞു. ഒക്കെ എപ്പോരും അന്നുന്ന വിഡേയനായിഞ്ഞീഞ്ഞാവോ അപ്പോരുംമുതൽ അയാളി

എട മഴുവാക്കായങ്ങൾ സപാമിരക്ഷാത്മം സമപ്പിത് അള്ളായിരിക്കണം എന്നള്ളതായികന്ന ബർമ്മരണ്ട സ്ഥിരനിയേയം.

ക്കെലിവസം രാത്രി രാജാവു് എത്തൊ ക്കെ സ്രീജി
ദ വിലാപംകേട്ട ശൈത്യിളംകയും, ആ ശ്രൂം കൂടുതലായിരിക്കണം അള്ളുമ്പത്തിനു തോന്തക
യും ചെയ്യു. രാജാവു്, അംഗരക്ഷകനായ ബർമ്മരഹാ
വിള്ളിച്ചു് ആ ആത്മതനാഡം ഉണ്ടാക്കാൻ കാരണമെന്തെ
നു് അറിഞ്ഞതു വജ്വാൻ കല്ലിച്ചു. കെടം അന്നാസ്ഥ പ്രദ
ർപ്പിക്കുന്നതെ ബർമ്മരൻ യാത്രയായി. അതിനുശേഷം
രാജാവു് ഇംവിയം ആത്മഹതംചെയ്യു. ‘സപാമികല്ലന
നിൽക്കുമ്പോൾ കാരുന്തതിൽ എത്തൊയ ഭ്രൂൺ വെവമ
നസ്യം ഭാവിക്കുന്നില്ല, എത്തൊയവൻ അതു സമർഷം
കൈക്കൊള്ളുന്ന, അവൻ തീർച്ചയായും വിശ്രദിപ്പി
നായിരിക്കാതെ ഗത്രന്തരമില്ല. എത്തൊയവൻ കല്ലന
നിംവേറുന്നതിൽ ഒരിക്കഴിവുകൾ കാണുന്ന, എത്തൊ
യവൻ കാലവിളംബം ഉണ്ടാക്കുന്ന അവൻ അവിൽപ്പ
സ്ഥാനമായിരിക്കും.’ ഒരാളുമിത്രത്തിന്റെ ഔദ്യമം ആ
പത്തിലും, ഇപ്പുല്ലാണ്ടപരിജ്ഞാന പതിക്കുന്ന ലാറി
പ്രത്യയിലും ആണല്ലോ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുക.

ബർമ്മരൻ കല്ലന അന്നസരിക്കുന്നതിൽ എത്തു
തരകാരാണാണു് അറിയുവാൻ അഞ്ചാളൈ പ്രിത്തൻ
രാജാവും ചുണ്ടപ്പെട്ടു. അള്ളുമ്പര കൂദാശയിൽ എത്തി.
ബർമ്മരൻ വേഷചുണ്ടന്നനായ രാജാവിനെ തിരിച്ചു
റിയാനം കഴിവുണ്ടായിക്കുന്നില്ല. ആ ചുടലക്കല്ലത്തിൽ
സർവ്വാഭാജ്ഞിതയായ ക്കെ സ്രീ വിലപിച്ചുകൊണ്ടി
രിക്കുന്നതായി ബർമ്മരൻ കണ്ടു. ചിലസമയം അവർഡ
റുത്തംചെയ്യുകയും, മറ്റുവിലപിച്ചുപാരം കാടകയും, ചാട
കയും ചെയ്തിരുന്ന എങ്കിലും കരയുന്നോടു കൈതുള്ളി

കണ്ണനീരെകില്ലും അവഴിടെ നേതൃത്വമുള്ളിൽനിന്നും പുറ
പ്രേട്ടിയെന്നില്ലും. ബർബരൻ അവഴിടെ സമീപം ചെ
ന്ന “ഭവതി ഈ സമയത്തു് ഈ ശ്രദ്ധാന്വത്തിലിങ്ങു
കരയുന്നതിനു കാരണമെന്താണോ?” എന്നു ചോദിച്ചു.

അവർ—“മനസ്യത്തുപം കൈകൈബാണു രാജുവ
കൂട്ടിയാണു ഞാൻ. രാജഗ്രഹത്തിൽ ഹൈന്തിന്ത്യന്റെയുള്ളൂ
അ അന്യശ്വന്നാനാദിരം പലതും നടക്കിണ്ടണ്ടു്. എന്നുക്കു
അദ്ദേഹത്തെ വിട്ടപിരിയേണ്ടിവരുമ്പെല്ലോ എന്നു
താണു് എൻ്നും വ്യമയ്യും കാരണം. രാജാവിനു്
ആപത്തതു് ആസന്നമായിരിക്കുന്നു. കയമാസത്തിനു
ഇളിൽ അദ്ദേഹം ചരമായീനാനാകും. രാജഗ്രഹത്തിൽ
എന്നുക്കു സിലവിച്ചിരിക്കുന്നു. സുഖാനഭവണങ്ങളും അദ്ദേ
ഹത്തിന്നും അകാലതുത്തുമുലം നഷ്ടപ്പെട്ടും. ഇതും ഏ
നേരു എന്നെന്നില്ലാതെ വേദനിപ്പിച്ചുണ്ടാണു്.”

ബർബരൻ—“ആകട്ട, ഈ വിപത്തിൽനിന്നു
രക്ഷപ്പെട്ട രാജാവു കയറ്റുകൊണ്ടുകൂടി ജീവിച്ചിരി
ക്കുന്നതിനു വല്ല മാറ്റവും ഉണ്ടോ?”

ദേവി—“പ്രതിവിധി ഇല്ലാതു് കയില്ലും. ഇവിടെ
നിന്നു ഏകദേശം മുട്ടനാഴിക കിഴക്കായി ലഘുാത
മായ ഒരു ദ്രോക്കുതുമുണ്ടു്. അവിടെ ദേവിയുടെമുമ്പിൽ
നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ മകൻ്നും കുറ്റത്തു് സ്വന്തമായി
കൊണ്ടു് അറുത്തു ദേവിക്കു് ബലിക്കൊടുക്കുന്നപക്ഷം
രാജാവു അദ്ദേഹത്തിനു് ഇപ്പോൾസിഖിച്ചിട്ടിട്ടില്ല അ
താപൊപ്പം പ്രാണങ്ങളുംകൂടി ഇന്നിയും ശതാബ്ദം ജീവി
ച്ച അജാപാലനം ചെയ്യും.”

ഇതും കേട്ടയുടൻ ബർബരൻ സ്വന്തമുള്ളേ
ക്കു മടങ്ങി. നേരം അൻഡുരാത്തി കഴിഞ്ഞതിട്ടണ്ടു്. അ,
ദേഹം ഓയ്യലു വിളിച്ചുണ്ടത്തി കായ്യങ്ങളെല്ലാം വി

സൗരീച്ചുപറത്തു. അവർ മകനെ വിളിച്ചണ്ടതി “രാജാവിന്റെ സമിതിക്കം ദീർഘായുസ്സിനുംവേണ്ടി നീ നെൻ്റെ ജീവൻ ഭർദ്ദായ്ക്ക് ബലി നൽകുന്നതു നിന്നക്കും സമർത്ഥമാണോ?” എന്ന ചോദിച്ചു.

കട്ടി:— “അമേമോ! പലതുകാണ്ടം എന്നിക്കിയുസ മഹത്തുന്നു. കണ്ണാമത്രു് അമമയുടെ ആരുധം ഇതു സോ. രണ്ണാമത്രു് തൊൻ ഈ ത്രാഗംചെയ്യുന്നതു രാജാവി നേവേണ്ടിയാണോ. മുന്നാമത്രു്, പരാത്മം തൊൻ ആത്മാ പ്രശ്നംചെയ്യുന്നപ്പെങ്കണ്ണം എന്നിക്കുതു് അനന്തപരകീതിയി കഴ നീഭാനമായി പരിണമിക്കം”

ഇതുകേട്ട സത്രയ്ക്കുന്ന ബർബുരൻ ഭായ്യേയാടു് “പ്രിയ, പുത്രവിയോഗത്തിൽ നീ ഭാവിതയായിരിക്കു മോ?” എന്ന ചോദിച്ചുതിനു അവർ, “എന്നിക്കും ഒക്കൻ, മകൻ, സദ്ധാരണൻ, മാതാപിതാക്കണ്ണൻ എന്നി വരുമായി ഒരു ബന്ധവുമില്ല. എന്നെന്നു സുവർത്തനം സ ഓന്താഷ്ടത്തിനും മശല്പിക്കുമെത്തു അവിടുന്നമാത്രമാണോ. പതിലുതയുടെ മുഖ്യമാം തെറ്റുണ്ടുവന്നമാകുന്നു. അ വരംകും ആരാധ്യപ്രേരാതയും അപ്രേമമാണോ. ഒരു സ്നീ യുടെ അന്താവു് കയടനോ, വികലാംഗനോ, മഹാരാ ഗിയോ, വലനോ ആരാധ്യികനോലും ശവണ്ണില്ല, അയാ ഒരു മുത്രുഷിക്കേണ്ടതു് അവഴ്തെ മുറയാകുന്നു. മറേറ തെല്ലാം തുണാങ്ങറം ഒരുവരംക്കണ്ണായികനോലും അവർ കു തെറ്റുകുതി ഇല്ലെങ്കിൽ മരണാനന്തരം നരകമായി റിക്കം അനുഭവം.”

അവരുടെ പുത്രിയും ഉണ്ണൻകിടക്കുന്നണ്ണായിതുനു ഇം സമയത്തു്. മാതാപിതാക്കണ്ണായുടെയും സദ്ധാരണന്നും സംഭാഷണം ആ ബാലിക സത്രശ്ശം കേട്ടു. രാജാവും മരണതുനിന്നു് ഇതെല്ലാം കേരംക്കുന്നണ്ണാ യിങ്ങനും.

ചുത്രഭാടം ഭാത്യേരംകുട്ടി ബർമ്മുന്ന് ഭർദ്ദും. ക്ഷേത്രത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ട്. രാജാവും അവരറിയാതെ അവരു അനന്തരമിച്ചു. ഭേദിസനിയാനത്തിലെത്തി യ ബർബരൻ രാജാവിനു ശതാബ്ദിവിത്തം അഭ്യർത്ഥി ചുക്കാണ്ടു മകൻറഡിരസ്സറിത്തു് ഭേദിക്കു കുരത്തി സമർപ്പിച്ചു. സഭയാദരനും മരണം കണ്ണകൊണ്ണനി നിങ്ങനു സദ്യാദരി ഇനി ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കാൻ ആത്മധിക്ഷിനില്ലെനു പറഞ്ഞു് സ്വപ്നം വാളൈടത്തു് കണ്ണും മറിച്ചു മരിച്ചുതുകൊണ്ടു തു വ്യസനം സഹിക്കവയ്ക്കാതെ ബർമ്മുന്നും പ്രേയ സിയും മുതിയടങ്കു. ഇത്തല്ലോരു കണ്ടു് അഭ്യർത്ഥം ഇങ്ങ നെ സമാദ്യപസിച്ചു. — “രാജാവു തീർച്ചയാളം ഇനി തുടക്കാലും ജീവിച്ചിരിക്കാം. ഞാനന്തിനാണിനി അഭ്യർത്ഥത്തെ ആത്മധിച്ചു ജീവിക്കുന്നതു്? രാജാവുത ഒന്ന് സ്വപ്നം ഇനി വീതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതും ആ ക്രാനും? ”

ബർബരൻ സമീപത്രക്കിടനു കുപാണം എടുത്തു സ്വപ്നാലൈട്ടുംവെയ്യു് തു സസണ്ടാഷം മുത്രുവി നു് സ്വപ്നാതമഞ്ചു. രാജാവു് സ്ക്രിപ്റ്റുനായിത്തീറ്റു. തന്നെ ജീവനു രക്ഷ ലഭിക്കാൻവേണ്ടിയല്ലെല്ലു ഇം സാധുക്കടംബം കാലയവനികയ്ക്കുകൂട്ടിൽ ക്ഷണങ്ങേരം കൊണ്ടു് അന്തർഭ്രംഖാനം ചെയ്തതു് എന്നോത്തപ്പോരി അഭ്യർത്ഥത്തിനു് അപാരമായ ദോകം അക്കറിച്ചു. മാത്രമല്ല ഇനിതാനും ജീവിച്ചിരിക്കുനില്ലെനു തീർച്ചയാക്കി ആ വാളൈടത്തു് അഭ്യർത്ഥവും കഴുത്തിൽവച്ചു.

ഉടനെ തുവി പ്രത്രക്ഷണായി രാജാവിനു തക്ക ഏതുകൊണ്ടു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: — “അങ്ങയുടെ യീരിത എന്നു എന്നെന്നുംപ്പാതെ ആഴ്ചയാദിപ്പിച്ചിരിക്കുനു. അങ്കു ദീർഘായുഷ്മാനായി ജീവിച്ചു മുജാപാലനും

. ചെയ്യണം. അങ്ങളും തൊൻ കൈ വരം നൽകാം. എന്നു വരമാണോ വേണ്ടതെന്നു പറയുക.”

രാജാ: — “ദേവി എന്നിൽ പ്രസന്നയാശാക്കിൽ മരിച്ചുകിട്ടുന്ന ഇവരല്ലോ ജീവിക്കുന്നതിനു് ആവ മുമായ വരംനൽകണം.”

ദേവി അവരെയല്ലോ ജീവിപ്പിച്ചു. രാജാവു തന്റെ രാജ്യത്തിൽ പക്കതി ബർമ്മുന്നു നൽകി.

വേതാളം ചോദിച്ചു: — “മഹാരാജാവേ, ഈ അംഗുഡോരിൽ ആക്ഷാണ കുട്ടത്തൽ മഹത്പം കല്പിക്കുപ്പം കാവുന്നതു്? ”

വികുമജിത്തു്: — “രാജാവിനു്. ബർബവൻ സപയന്മം അംഗുഡീക്ക മാത്രമാണു ചെയ്യുതു്. രാജാവു, ബർബവനുനില്ലെങ്കിൽ തനിംഛ ജീവിതം ആവശ്യമില്ലെന്നെല്ലു തീരുമാനിച്ചുതു്? അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിനാണു് അധികം മഹത്പം.”

ഈ പ്രത്യുത്തരം കേട്ടപ്പോറം വേതാളം പഴയപടി ബന്ധനവിമുക്തനാക്കുയും കാടിപ്പോയി മുക്കുമരത്തിൽ കടവാതിലിനേപ്പാലെ തുങ്കുകയും ചെയ്യു.

4. രജക്കാണം പതിയും

വികുമജിത്തുപോയി വേതാളത്തെ വീണ്ടും പിടിച്ചുകൈട്ടി കൊണ്ടുപോകുന്ന സമയംതു് അതു പിന്നെയും കൂടു പരയുവാൻ ആരംഭിച്ചു.

കരിക്കൽ കൈ രജകൻ അംഗാളിടെ സ്ഥാപിതനോട്, കുടി ധാരാച്ചുരുത്തുകൾ പോക്കുയായിരുന്നു. അവർ അവിടെ എത്തിയപ്പോറം രജകൻ സമീപം കണ്ണ കൈ

ചേർക്കേണ്ടതിൽ പ്രാത്യന്ധിക്കായി മുദ്ദേശിച്ചു. അ ഷ്ടൂറി സുവരിയായ ഒരു രജകസ്തീ ആ ക്ഷേത്രത്തിനും അടിമുഖമായി വരുന്നണായിരുന്നു. രജകൻ അവരെ കണ്ണ മാത്രയിൽത്തന്നു അനുരക്തനായിത്തീർന്ന്. അ തന്നെ അവൻ ലേവീസമക്ഷം ഇങ്ങനെ പ്രാത്യീചു:—“ഭേദവീ, എന്നീക്കു ഇവരെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ സാധിച്ചുാൽ ഞാൻ എന്നും തലയാളുതു ലേവീക്കു ബലി കഴിച്ചുകൊള്ളാം.”

അത്യന്തരുമായ ഈ വാദാനന്തരത്തിനും ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നും പിന്നവാദിയ രജകൻ കൂട്ടകാരന്മായി തോറുന്ന് സ്വപരാജ്ഞാത്തക്ഷേത്ര മട്ടാണി. നാട്ടിലെത്തിയരു മുതൽ അവരെന്നും എത്തു നേരംതുമുള്ള ചീറ്റ ആ രജകസ്തീയെക്കരിച്ചുകൊണ്ടു. ദരിയായി ആശാരം കഴിക്കാണുന്നു, നിന്തു ചെയ്യാതുന്ന അഡാർക്കു വരും എന്നു യാണി. ഉന്നാഭത്തിനും പ്രാരംഭക്ഷണങ്ങൾ ചീലതു അഞ്ചാളിൽ കാണുന്നു. രജകൻ നേരും ദൈഹിത്തിനും ഇംഗ്ലീഷർമുഖം അഡാർക്കു പിന്നും പഠിച്ചു. ആ വുഡൻ പുത്രനും ചങ്ങപ്പതിയേയും തുണക്കി ധാരാവരിത്തക്കു പുറമുള്ളു. അവിടെരെപ്പുന്നു രജകസ്തീ ദിനിക്കും പിതാവുമായി കാര്യങ്ങൾ അനുഭാവിച്ചു. അഡാർക്കു ജോത്യാസ്ത്രം വരുന്നുന്നു വരുന്നുന്നു ജാതകപരിശോധന നടത്തി വിവാഹമിവസവും നിർണ്ണയിച്ചു. കൂടുതലു തന്ത്രത്തിൽ പുത്രനെക്കൊണ്ടു പിതാവു വിവാഹവും ചെയ്യിച്ചു. വിവാഹം കഴിഞ്ഞതു ഉടനെ രജകയുവാവു വയ്ക്കിന്നും കൂടിക്കൊണ്ടു സ്വന്നമത്തിലേക്കുപോയി.

രീക്കൽ ധാരാപുരത്തിലുള്ള രജകസ്തീയുടെ വീടുകാർ മകളെയും ദേതാവിനേരും ആ യുവാവിനും നേരും ദൈഹിത്തനേയും അതിമൃതനിന്നു ക്ഷണിക്കുന്നുണ്ടായി. ആ ക്ഷണമനസ്സരിച്ചു പുതിമാരും, വരുന്നും നേരും

മഹിതന്നു ധാരാപുരത്തിലെത്തി. ഭർഥാക്കേഷതും കണ്ണ
ദ്വീപാം രജകയുവാവിനു പണ്ടു താൻ ചെയ്യു മുത്ത്
നായക്കരിച്ച സ്ഥതിയുണ്ടാക്കയും, ഭാത്യുയേയും റേജ്
മഹിതന്നു വഴിയിൽ നിറ്റത്തി, ക്ഷേത്രത്തിൽ ഒരു
കാകിയായിത്തുന്ന ദേവിയെ നമസ്കരിച്ചതിന്തോ
അം അവിടെ കിടന്നിരുന്ന വാദം എടുത്ത തിരില്ലു
വണ്ണിച്ച നേച്ചു നിറവേറ്റുകയും ചെയ്യു. ദേവിയെ
വണ്ണങ്ങളും പോയ തെന്താവിനെ വളരെനേരമായിട്ടും
കാണ്ണായ് കയാൽ പരിശേഷിച്ച രജകസ്ത്രി തെന്താവിനും
സ്ത്രീമഹിതനെ ക്ഷേത്രത്തിലേക്കയെച്ചു. ക്ഷേത്രത്തിനു
ഇളിൽക്കെന്ന സ്ത്രീമഹിതൻ അവിടെക്കണ്ണ കാഴ്ചയാൽ
അല്ലെന്നു സ്ത്രീമഹിതായി നിന്നുച്ചൂശായി. അയാൾ
ഇങ്ങനെ വീഖാരിച്ചു:—

“എൻ്റെ ശ്രീയ സ്ത്രീമഹിതൻ ആത്മധത്ര ചെ
യ്യുതാണോനു” ഈ കാഴ്ച കാണുന്ന കരാഴിം വിശ്വസി
കയില്ല..അഡ്വാച്ചടക ഭാത്യുശൈ കരസ്ഥമാക്കവാൻമുണ്ടി
ണ്ണാനോനു” ഈ നിഷ്ഠ ദരകമ്മം ചെയ്യുതെന്നോ അഞ്ചം
വിശ്വസിക്കായുള്ളൂ. അതിനാൽ തോനു ഈ വാദം
കൊണ്ടുതന്നു എൻ്റെ ഗൗഢ്യദാഡം ചെയ്തു ജനാപവാ
ത്തെത്തിനുന്ന രക്ഷ മുപ്പിക്കായായിരിക്കും ഉ
തമമം.”

ആ ചണ്ണാതിയും രജകനെ പിറ്റുടൻ. രജക
ൻ്റെ ഭാത്യു വഴിയിൽ കുറെനേരം നിന്നനിട്ടും ക്ഷേത്ര
ത്തിലേക്കു പോയ തെന്താവോ, തെന്താവിനെ അനേപ
ക്കിച്ചുപോയ സ്ത്രീമഹിതനോ മടങ്ങി വരായ് കങ്ങാൽ പ
രിശേഷിച്ച ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിലേക്കു മുവേദിച്ചു. അവിടെ
തനകാഴ്ച കണ്ട് അവാം ഭയചക്കിതയായിത്തീർന്നു. അ
ലുനേരം നിശ്വലയായി നിന്നതിന്റെപ്പോൾ അവാം ഈ
അംഗൈ ആത്മഗതം ചെയ്യു:—“ദോകം, വിധവയെ

മധ്യാവ്യാധിയും വൈക്കമും; അവർ എത്തു കണ്ണുമാം ചെയ്യാൻ മടക്കേണ്ടില്ലെന്നാണ് ജനങ്ങളുടെ ഫലവിഹപാസം. എതാഴും സ്ഥിതിയിൽ ജീവിക്കുന്നിനോക്കിം മരണം തന്നെയാണ് കരണ്ടീയമായി കിട്ടുതു്.”

അവർ വേഗം പൊയ്ക്കയിൽ ഇരണ്ടി . സ്നാനം ചെയ്തു അവിരയ കുടിപ്പുവും പ്രണമിച്ചു കണ്ണുഫേഡ തത്തിനായി ഒക്കെ തുപാശം കൈയ്ക്കിയിൽ ഏടുത്തു. ഉടനെ അവി പുത്രക്ക്ഷയായി ഇംഗ്ലീഷ്:— “ഭേദം, നിന്റെ ധീരത കണ്ടു നാം സന്ദേഹിക്കുന്നു. നിന്നും” അവർക്കുള്ള ഒരു വരം മോദിച്ചുകൊണ്ടു. ഞാനതു സന്ദേഹിപ്പുവും നൽകാറുണ്ടോ.”

രജകസ്തു:— “ഡോബീ, അവിടേക്കു എന്നിൽ തുപ യുള്ളപക്ഷം ഇവിടെ മരിച്ചുകിടക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പേരെങ്കം അവിടുന്ന ജീവിപ്പിക്കുന്നും. ഇതാബന്നെന്നും അന്തേതുമാണോ.”

ഡോബി.— “അങ്ങനെന്നതുനാണ്. നീ ഇവയുടെ ഉടലും തലയും ഫോജിപ്പിച്ചുവയ്ക്കു. ഞാൻ ഇവരെ ജീവിപ്പിക്കാം.”

അവർ ശാലുകാരം ചെയ്തു. ഡോബീപ്രസാദത്താൽ അവർ ജീവിക്കുകയും ഡോബിയെ പ്രണമിക്കുകയും ചെയ്തു.

രജകസ്തു:— ഒരു പ്രമാണം സ്റ്റോറിച്ചു. മരിച്ച വയക്കുട ഉടലും റീറ്റല്ലും ഫോജിപ്പിക്കുന്നതിൽ വലിയും തെററും സംഖ്യാക്കുന്നതിൽ വലിയും തെററും ഉടലും. അയാളുടെ റീറ്റല്ലും തെററും ഉടലും ചേത്തു വയ്ക്കുകയാണ് പാഠിക്കുന്നതയായ അവർ ചെയ്യുതു്.

ജീവിച്ചുനേരംവർ അത് സുമീ എൻ്റെ ഭാഷയാണ്; എൻ്റെ ഭാഷയാണ് എന്നീങ്ങനെ വാദിക്കാൻ അതാംപിച്ച.

വേതാളം ചോദിക്കുന്നു: “രാജാവേ; ന്രായപുകാരം ഈ രജകസുമീ അതുകൊടുവായിരിക്കും?”

വികു:—“നബികളിൽ ഗംഗയും, പത്രത്താളിയിൽ സുമേരുവിനും, മുക്കണ്ണാളിയിൽ കല്ലുക്കുമത്തിനും മഹത്പം സിഖിച്ചിരിക്കുന്നതു” എപ്പുകാരങ്ങും അപുകാരം. മനസ്സുഡരീന്തതിൽ വച്ചു മാധാത്മ്യം ശിരസ്സിനാക്കുന്നു. അതിനാൽ രജകന്നും രജിരസ്സു്” എത്തുടല്ലൂമായി ചുന്നിരിക്കുന്നവോ അതു അതിക്കാണും രജകസുമീയുടെ തെറ്റുപെം.”

ഈ പ്രത്യുത്താരം കെട്ട ഉടൻ വേതാളം ബന്ധനവിക്രതനാക്കയും, അതു് അഭ്യേഷത്തെ വിട്ട് കാടി ഹോയി കിംഗ്രൂക്കുമത്തിൽ പഴയപടി തുണ്ടകയും ചെയ്യു. രാജാവു വീണ്ടും വേതാളത്തെ പിടിച്ചുകെട്ടി കൊണ്ടു വരുമ്പോൾ അതു പിന്നെയും കടമ പറയുവാനാരംപിച്ച.

5. രാജാവും രജപ്പത്രാരം.

ഉത്തരവന്ത്രയിൽ പണ്ടു തുണ്ടപീപൻ എന്നുായ രാജാവു രാജും ദോഷിക്കുന്നു. രജപ്പത്രാരിയിൽ പെട്ടവനും യുവാവും, ചീരംബേവൻ എന്ന പേരോടുകൂടിയവനമായ ഒരു യോദ്ധാവു രാജപ്പത്രാനയിൽനിന്നും വന്ന രാജാവിന്നും കീഴിൽ കയല്ലോഗം കിട്ടവാൻ ശുമിച്ചു. ഇഭ്യേമും രാജാവിനെ നിത്യവും മുഖം കാണി

കണ്ണൻ പോകാറുണ്ടെങ്കിലും എക്കാക്കിയായി അദ്ദേഹമാതൃ സന്ദർഭിക്കാൻ ചിരംഘവര കഴിയ്ക്കില്ല.

കാലം കുറെ കഴിഞ്ഞു. ദയാലൂവു കൊണ്ടുവന്ന് പണമെല്ലാം തീന്. അദ്ദേഹം വലിയ കഷ്ടപ്പാടിൽ പെട്ട്.

രാജാവു നായാട്ടിനു പരിവാരസമ്മതം പുറപ്പെട്ട്. അക്രൂട്ടത്തിൽ ചിരംഘവരം ഉണ്ടായിരുന്നു. അസംഗതിയായി രാജാവു കുട്ടം തെരാറി കാംപ്പെട്ട്. രാജാധേം അതിഭവഗത്തിൽ കാട്ടനാണായിരുന്നു. ചിരംഘവരം രാജാവിനു പിന്തുടന്ന്. ആ യുവാവു രാജാവിനോട് “സ്പാമിൻ, പരിവാരങ്ങളെല്ലാം എത്രയോ പിന്നിലാണ്”. അവരെ ഗണിക്കാതെ അംഗങ്ങളാണ് കത്തിരയെ ത്വരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്? ”എന്നിങ്ങനെ ചോദിച്ചു. ഈ ചോദ്യം കേട്ട രാജാവു കത്തിരയെ നിറുത്തി പിൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. അന്നതന്നെന്നിൽ. അനുകമ്പ യുംഞ്ഞാവും കലന്ന് ഭാവത്തിൽ ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു:— “നിങ്ങളെന്നതാണു് ഇതു ക്കീണിച്ചിരിക്കുന്നതു്?”

യുവാവു പറഞ്ഞു:— “സ്പാമിൻ, ഏൻ്റെ യജമാനനു് അനേകായിരം ഭ്രാഹ്മിക്കളും ഒക്കവനാണ് എന്നുണ്ട്. മറ്റുള്ളവരെപ്പറ്റിമാത്രം ശ്രദ്ധാലുംവായിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹം എന്നു സ്ഥാപിക്കപ്പോലും ചെയ്യുന്നു ലൈക്കിൽ അതു് അദ്ദേഹത്തിനെന്ദ്രിയലു എൻ്റെയാണ് ഭോഷ്യം. എന്നും അദ്ദേഹത്തെ പ്രചീകരിക്കില്ല. പക്ഷേ എൻ്റെ ഭ്രാഹ്മിയിയെ അപൂരവപിക്കാതിരിക്കാൻ എന്നിക്കു കഴിയുമെല്ല. പകലിനെക്കാണ്ടും സുഖ്യലുകായെ തെരുക്കാണ്ടും മനസ്സുക്കൾ വളരെ പ്രയോജനമുണ്ടു്. പക്ഷേ, മുങ്ങയും അതുകൊണ്ടുവരുവിയ്ക്കുമാണെങ്കിൽ. അതുകൊണ്ടു് സ്വരൂപം ആക്കുപാർന്നുകൊണ്ടുവരുന്നുണ്ടു്. എന്നുണ്ടും ജീവിതം ഇതു മ

ലീമസമാക്കി വച്ചിട്ടുള്ള സംഗതി ആംഗാവിക്ക് അഭ്യർദ്ദ എന്നിക്കേ അത്രായും തോന്ത്രിപ്പൂക്കൾ. കുറത്തിവധും വെള്ളത്തവോരുമായി കഴിത്തുകൂട്ടുന്നതിൽ ഭേദം വിഷപാനംവെള്ള സംതൃപ്പിയോടുകൂടി മരിക്കുകയാണ്. ഒരുവനെ ഭജിപ്പിക്കുന്ന ആരു വസ്തുക്കളാണ് ലോകത്തിലുള്ളതു്. ഭജ്ഞാനായ ചങ്ങാതി, കാരണം കുടാതെയുള്ള ചിരി, കലമഹപ്രിയയായപത്രി, നിർദ്ദിശനായ യജമാനൻ, കൃതപ്പറമ്പിന്തു സവാരി, അസാഖ്യഭാഷണം ഇവയാണ് ആരു ആരു വസ്തുക്കൾ. മനസ്ത്രജീവികളുടെ തലയിൽ അഭ്യുകായ്യങ്ങളാണ് സത്ര്യക്കതൻ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു്. ആയുസ്പു്, സുകൂത ഭജ്ഞത്താർ, ധനം, വിഭ്ര, കീത്തിഇവയാണ് അവയയും. ഇതിനെ ആത്മയിച്ഛാണ് അവക്കുടുംബിവിതം നിലനിൽക്കുന്നതു്. മഹാരാജാവു, ഒരുവന്നും ഓഗ്രം ക്ഷയിക്കുന്നതുവരെ അവക്കു ഭ്രാന്തി ഹിതമരിഞ്ഞു മുൻ്മുഖിക്കും. ഓഗ്രം അസ്ഥമിച്ഛായും അവക്കും മിത്രങ്ങൾകൂടി ഒരു ക്ഷലായിത്തീം. ഒരു കാരും തീർച്ചയാണു്; ഒരുവരും ഒരു നല്ല സപാമിശ്ര ലഭിക്കുന്നപക്ഷം അവൻ ഇന്ന ഘോക്കിൽ നാലെ ഫ്രേഡസ്റ്റിനു് അർധമനായിവിക്കും.”

രാജാവു് ഇതെല്ലാം കേട്ട വിന്താകലനായിത്തീർന്നു. അദ്ദേഹം കരക്കരവും പ്രത്യുത്തരം പഠയ്ക്കുണ്ടായിപ്പു. ഒട്ടവിൽ രാജാവു രജച്ചതു യുവാവിനോടു് ഇങ്ങനെ അഞ്ചലിച്ചുയ്യു്: — “എന്നിക്കു വിശ്വസ്തു കുമത്തി ലതികമണ്ടു്. എവിടെനിന്നുകും അപ്പും ആമാരം കൊണ്ടുവന്നതരിക്.”

ചീരംഭേദവൻ— “തിരുമേനീ, ഇവിടെ ധന്യുട ക്ഷണം ലഭിക്കുന്നതല്ല. നാം കൊടക്കാട്ടിലുണ്ടു് ഇപ്പോൾ. എങ്കിലും എന്തെങ്കിലും ആമാരം കൊണ്ടുവന്നതരാൻ ണ്ണാൻ ശുമിക്കാം.”

ചീണ്ടേവൻ ഒരു മാനിനാക്കാൻ അല്ലെങ്കിലും മാം സമുദ്രത്തു തന്റെ എക്കവശമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ലോധി തെക്കിടിയായും വേവിച്ചു രാജാവിനു കൊണ്ടുവെന്നു കൊടുത്തു. രാജാവു് അതു ക്ഷേമിച്ചു് അല്ലെങ്കിലും വെള്ളിയും കടപ്പാടുപൊസകൾ ദമിപ്പിച്ചു. രാജാവിനു ക്ഷേമിനു തോന്തിയതിനാൽ അദ്ദേഹം ചീറംഡേവനോ ട്രാവൽ: “എന്ന രാജാധാനിയിലേക്കു കൊണ്ടുവോ കൂടാം. ഈ സ്ഥലം ഏതാണ്ടെന്നുാ, രാജാധാനിയിലേക്കു പോകേണ്ടവഴി എത്തെന്നുാ എന്നിക്കരിതെന്തുകൂടാ.”

ചീറംഡേവൻ രാജാവിനു കരാപത്രംകൂടാതെ റാജധാനിയിലേക്കുന്നയിച്ചു. രാജാവിനു ചീറംഡേവനിൽ അതിയായ സംതൃപ്പി തോന്തകയും ഒരു തുയൻ ഉഭ്യാഗത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ നിയമിക്കുകയുംചെയ്തു. ചീറംഡേവൻ രാജാവിനു വിത്പാസാദരണങ്ങളാട്ടുകൂടി. സേവിച്ചുപോന്നു.

രാജകല്പനയനസരിച്ചു് കൗക്കൽ ചീറംഡേവൻ സ മുദ്രത്തിന്തെ പോകേണ്ടിവനു. അവിടെ ഒരു മുദ്രാ ക്ഷേത്രവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ചീറംഡേവൻ പേരിലെ സന്ദർഭിച്ചു് ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നു പുരിത്തവന്നുപ്പോൾ അതി സുഖരിയായ ഒരു കന്ധുക അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമീപ തുടവനു, “നിങ്ങളെത്തുന്നിനാണു് ഈവിടെ വന്നതെന്നും ചൊല്ലിച്ചു.

ചീറം—“സുഖാന്വേഷം ആരാത്തു്”; നിന്നും മുഖമലം എന്നു, അതിയായി അതുപ്പാദിപ്പിക്കുന്നണ്ടു്.”

കന്ധുക:—“അങ്കു് എന്നോട് വല്ലുള്ള പർയാന്തേ കൈമന്നംഞ്ഞകുംഠിൽ അതാ, അവിടെ കാണുന്ന ആ അഭവിയിൽ പോയി സ്ഥാനംചെയ്യുവനിട്ടുവേണും. എന്നാൽമാത്രമേ ഞാനതു ശ്രദ്ധിക്കുകയുള്ളൂ.”

അരക്കുമാം അവർം പുറത്തത്തുപോലെ ആ അങ്ങ്
വിയിലിരിങ്ങി സ്ഥാനംചെയ്യു കരയിൽ കേരിയപ്പോറ്റ
സപനഗരത്തിൽ നിൽക്കുന്നതായി അരക്കുമത്തിന്തോ
നി. ചിരംഭവര വിസ്തൃതം വലിച്ചു. ആ യുവാവു്
തനിക്കണ്ണായ അന്തിവം രാജാവിനെ ധർപ്പിച്ചു. രാ
ജാവിനു് ഇതോന്ന പരീക്ഷിച്ചുനോക്കണമെന്നു് ആ
രാധുണ്ണായി. അരക്കുമാം കടക്കപുറത്തുചെന്ന ചിരംഭ
വൻ ചെയ്യുതുപോബലയെല്ലാംചെയ്യു. ചിരംഭവനൊന്നാ
കർഷ്ണിച്ചു ആ കന്ദ്രക രാജാവിന്റെ മുഖിലും പ്രത്യേ
ക്ഷയായി. അവർം അരക്കുമത്താടിങ്ങനെയുണ്ടിച്ചു:

“രാജാവേ! ഞാൻ അങ്ങയുടെ ഭാസിയാണു്. അ
ങ്ങ ചീരിയുള്ളതെന്തോ അതനുജ്ഞിക്കാൻ ഞാൻ സന്നദ്ധ
യാണു്.”

രാജാ: — “അരങ്ങബന്നൊന്നു നിന്റെ അഭിപ്രായമെ
കിൽ ഞാൻ കല്പിക്കുന്നു, നീ എന്റെ ഭ്രംഗ പത്രി
യായിരിക്കണമെന്നു്.”

കന്ദ്രക: — “അതിനു നിവൃത്തിയില്ല. ഞാൻ അ
ങ്ങയുടെ സെംഗ്രംത്യുതിയിൽ ഭ്രമിച്ചാണു് ഭാസ്യം വരി
ചൂതു്. ആ സ്ഥിതിക്കു മറ്റരാജ്ഞുടെ പത്രിയായിരിക്കു
ക എന്നതു് എന്നിക്കു സാദ്ധ്യമല്ല.”

രാജാ: — “നീ എന്നാടു് പരകയുണ്ണായി, എ
ൻറെ കല്പന എങ്ങനൂ, അതു അനുസരിക്കാമെന്നു്. ഈ
പ്പോറ്റ ചുംബനു അതു് സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു്; നീ വാദാ
നു ലംഘിക്കുന്നവുകിൽ അതു് മഹാപാപമായിരി
ക്കും. നീ വേണ്ടതു് എന്റെ ഭ്രംഗ പത്രിയായിരി
ക്കുകയാണു്.”

കന്ദ്രക അരക്കുമത്തിന്റെ മഹിതന്ത്രിനു കീഴടങ്ങി,
ഗാന്ധർവ്വിയിപ്രകാരം ചിരംഭവനെ വിവാഹംചെയ്യു
ം രാജാനിയിൽ സസ്യവം വസിച്ചു.

“ഹുവരിൽ ആക്കാൻ , കൂട്ടതൽ മഹത്പൊം?” വേ
താളിയിൽനിന്ന് ചോദ്യത്തിനു വിക്രമജിത്രു് ഇപ്പോൾ
മറവടി പറഞ്ഞു: — “ചീരംഗദവനാണു കൂട്ടതൽ മഹ
ത്പൊം.”

വേതാളം: — “തനിക്കലബിച്ചു ഒരു സുദരാംഗരിയെ
രാജാവു് ഭ്രംഗ നൽകക്കൊണ്ടു് അദ്ദേഹമല്ലെന്നു: മഹ
ത്പത്തെ അർധമിക്കുന്നതു്? ”

വിക്രമ: — “അല്ല; രാജാവിനു മർജ്ജിവർ വാഡാൻ
ലംഘാംചെത്തുന്നതു് ഇപ്പോൾപ്പോന്ന കാരുമേ ഇതുകൊ
ണ്ട വിത്തമാക്കുന്നജീ. പ്രാത്മ്പത്തക്കാരി സപാത്മ്പത്തി
ലാണു് അദ്ദേഹം കൂട്ടതൽ പ്രഥാലുവായിരിക്കുന്നതു്.
താൻ കണ്ണ സുദരിയെപ്പും രാജാവിനു ധൂരിപ്പിച്ചു
തിൽ ഭ്രംഗ പ്രകടിപ്പിച്ചു സപാത്മ്പത്രാഗമാണു് ഈ
വിം സൗത്രസ്ഥമായിരിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ ഭ്രം
ഗാണു കൂട്ടതൽ മഹത്പൊം.”

ഈ പ്രത്യുത്തരം കേട്ടപ്പോരിം വേതാളം സപത്രന്ത്ര
നാക്കയും അതു് അദ്ദേഹത്തെ വിട്ട് പണ്ണപ്പോലെ മു
ക്കുമരത്തെ അഭ്യംപൂപിക്കയുംചെയ്യു.

6. തന്മൂരണം വയ്ക്കുവും

മീറണ്ണുലത്തൻ എന്ന പേരായ ഒരു ക്രൈവട
കാരൻ പണ്ടു് മദനപുരത്തു ജീവിച്ചിരുന്നു. അഡാർ
ക്കു മദനപുന്ന എന്ന പേരായ ഒരു മകളണ്ടു്. അ
തിനുംരിയായിരുന്ന അവർം പിതാവു് അവളെ സ്വ
ജാതിയിലുള്ള ഒരു പ്രഭുക്കമാരിൽ വിവാഹംചെയ്തുകൊ
ടക്കാമെന്ന തീർച്ചപ്പെട്ടത്തി അതിലേക്കു വേണ്ട ഒരു

ക്രാസറി ശ്രീ. വിവാഹം നാല്ലുടിവസതിന്തീരഞ്ഞിൽ നടക്കുന്ന എന്ന നിലയായി.

ഇക്കാലത്താർക്കിൽ അവർ സമവയസ്തുരായ എതാനും ഒത്താഴിമാരെന്നിച്ചു ഷുണ്ടാട്ടുന്നതിൽ ലാ തൃതിക്കൊണ്ടിരിക്കു, മദനപുരത്തിലെ ഒരു പ്രവൃത്ത വർത്തകൻറെ പുത്രനായ സോമദത്തൻ ആ ആരാമത്തിലേക്കു കടന്നുവെന്നു. സോമദത്തൻ സന്താഗ്രം നിലയ നമായ മദനസേനയിൽ അഭിനിവേശം ആകുറിച്ചു. ക്രൈസ്തവ്യാദിക്കന്ന ചജാതിയോട് സോമദത്തൻ ഈ ജോഗം പറഞ്ഞു:— “അസ്മിതാ, ഈ ലാവണ്യമുത്തിയെ എന്നിക്കു ഭാഷ്യാധികാരി ലഭിക്കുവാൻ എൻ്റെ ജീവിതംകാണ്ടു” വല്ല പ്രയോജനവും ഉണ്ടാക്കാം. അപ്പാത്ത പക്ഷം ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതല്ല.”

പ്രണാധ്യാനധനായ അയാൾ മതിമരനു താൻവെ തുന്നതു എന്നാണുന്നപോലും ഗണക്കാതെ, മദനസേനയുടെരജാലെ ബലാർ ഗ്രഹിച്ചു “നീ എൻ്റെ ഓ ത്രിയാധികാരിക്കാൻ സമ്മതിക്കാതെപക്ഷം ഞാൻ എൻ്റെ പ്രാണങ്ങളെ നിന്നുംഡയം പരിത്രജിക്കും” എൻ്റെ നു ഗദ്ദമസ്പരത്തിൽ പ്രവൃത്തപനംവെയ്ക്കു. വിന ആന്തരിക്കാരിയെ സേന, അയാളോട് “എയ്”; അങ്ങനെ ചെങ്കുന്നതു കരിക്കലും ധമ്മമല്ല; അതു മധ്യപാപം കുടിയാണു” എന്ന തുംനുപറഞ്ഞു.

സോമ:— “നീഞ്ഞും ചട്ടലചാര്യക്കാക്ഷിപ്പാത്തങ്ങൾ എൻ്റെ പുജ്യാധികാരകമല്ലമായ എദ്ദെത്തെ തിമില തിമിലമാക്കി തീരുമാനിക്കുന്നു. സ്വാധാസ്വാധങ്ങൾ വേർത്തിരിച്ചുറിയുവാൻ ഞാൻ ശക്തനാകുന്നില്ല. ഞാൻ നിന്നിൽ അന്തരക്തനാധികാരിക്കുന്നതുപോലെതന്നു നീ എന്നിലും പ്രണയസമ്പ്രാണം ചെങ്കുന്നണ്ണും” എ

നിക്കു മനസ്സിലായാൽ ഒരു പുതിയ ജീവനം സംതൃപ്തി ആം എന്നിൽ ഉണ്ടാകും.”

മെനാ:— “യുവാവേ! ബാലപ്രകാലത്തുന്നു, എന്നെന്ന കരാർക്കൾ വിവാഹംചെയ്യുന്നതുകൊടുക്കാനുള്ള പിതാവു വാദാനംചെയ്യുന്നതുനാണ്. അധികാരി ഇന്നേക്കും അഭ്യോഗിവ സം വിധിച്ചുപ്പുകും പരിശയിച്ചു് എന്നെന്ന തെത്തുമുഹ തതിലേക്കു കുട്ടിക്കൊണ്ടുപോകും. കല്പാണത്തിന്റെവേണ്ട ഒരുക്കങ്ങളെല്ലാം അത്യുക്കുചെറുതു്. എന്നിക്കും അതുമുട കഴിവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ഞാൻ വരുന്നെന്ന കണ്ണിട്ടില്ല. അ ദ്രോഹത്തിന്റെ ഗ്രഹത്തിൽ പോകവാൻ എന്നിക്കുംസം ഗതിയായാലു്, ഞാൻ മുൻമുഖം കാണിക്കരണപക്ഷം സ്വന്തമുഖം എന്നെന്ന കൈവിട്ടുക്കൊം. അപ്പുാർത്ഥി നിങ്ങളു ഒരു അടക്കലേക്കും വരാൻ പങ്കു സാധിക്കുമായി രിക്കാം.”

മദനസേനയുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞു. വരൻ വി. യുവിനേയും കുട്ടിക്കൊണ്ടു് അധികാരിയുടെ ഗ്രഹത്തിലേക്കു പോയി. അന്നു മനഃപൂർണ്ണം അവരം കോപം പ്രഭർന്നി പൂച്ചു. വരൻ അവരെ ശാന്തയാക്കിവാൻ പലതും പറ ദിനുന്നോക്കി. ഒരു ഘലവും ഉണ്ടായില്ല. ഒട്ടവിൽ അധികാരി “നീരെയെന്നാണു് ഇതു വിശ്രായം മുക്കിപ്പിക്കുന്നതു്? ഇതിനുള്ള കാരണം സത്രമായും നീ പഠനം” എന്നു നീർമ്മൂന്യിച്ചു. മദനസേന ഉല്പാണത്തിൽവച്ചു് അവളും വർത്തകൻറെ മകൻ മായി നടന്ന സംശ്ലഘണം അവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞു. വരൻ കോപവും താപവും വലിച്ചു. അധികാരി വെറു പ്പോട്ടുകൂടി “നീനുക്കു എവിടെയെങ്കിലും പോകാം” എന്ന തീപ്പ് ചെയ്തു.

ഒന്താവിനോടു് ഈ വിധി സമ്മതം വാങ്ങിയ മദനസേന, വസ്ത്രാഭരണങ്ങൾം അണിഞ്ഞു നേംബർമ്മൽ

‘என்ற வெள்ளத்திலேக்கு யாறுயாயி, மாற்றமலுப்பத்திற் வசூல் கூட தண்ணீரங் அவ்வெலை வெலும் புதோயாகிச் சூடு கொடுக்கும் இணையென சொல்லிச்:— “இந் அலைப்பா அருள்மிகு வாழ்வது” வாழ்வதுபோன்று புதோயாகிசு தனும் நீா ஏவுவிடேக்காலை போகுமாறு.”?“

மன:— “ஏதாகவேன்ற காடுகளை வெள்ளத்திலேக்கு.”

தண்ணீர்:— “நின்கூ, அளுயாயி அதுகூடிலும்போ. கூட்டுமதனை.”

மனங்கேள அவ்வெலை ஸஂவெயிச்சுதை பரமா க்ரமமலூர் தண்ணீரைாட விழைத்திச் சூடுதெடு. கடி விற்க அவர்காலை விழப்பாஸங் வகுமாடு ஏடுரு வும் விரிவதெடுக்குடி “ஒம் தண்ணீருபுமாளி, எான் ஏடுவென்ற காடுகளை ஸங்கிச்சு இதேவாசிதனை மத ஓபிவது, அவசூல் ஏவுகிக்காயி காத்திரிச்சென்பக்கும் அங்கூர்ப்பாரி எான் ஏடுவென்ற அதுக்காலையெல்லையிலும் ஸமர்ப்பும் அவசூலை நால்கால்.”

கலைஞர் அவசூலை வாசககரி விழப்பாசிச், அவ்வெலை யுமேகூர் பொலையூஜிவாங் அவனவல்லிச். அவ்வெலை அவசூலை புதூரமாறு காற்று” கலைஞர் அக்குமாயி காலிச்சுக்குடி.

மனங்கேள ஸௌமத்தென்ற வெள்ளத்திற் புவெல்லிச் வாத்திற்கலை சூடு விழலிச். அவயாரி உள்ள ஏற்பாடு வாய் கொக்கியில்லூர்ப்பாரி, தனுக்களைவிடு கூதியாய கூறு ஸ்ரீ நிதிச்சென்மாறு கஷ்டி. அதுபூர் அவசூலை பரிமேலிச்சுபைக்காலை. அதூரியாதெ கால்கட்டுக்காலை ஸௌமத்தென்ற “கவதிலையானை இணோடுபோன்மாறு?”?“ ஏவும் சொல்லிச்.

മൊ:— “എന്ന അങ്കു അറിഞ്ഞില്ലെന്ന തോന്നം. എൻ മദ്ദനപുരവാസിയായ ഹിരൺഘത്തൻറെ പുത്രി മദ്ദനസേനയാണ്”. അങ്കു പുവാടിയിൽവച്ചു്, എന്നൊക്കാവയ്ക്കുപ്പട്ട പ്രകാരം, എന്നെന്നെൻ്റെ ഭർത്താവി സൗഖ്യം അനുവാദവും വാദിക്കാണാണ് ഇങ്ങാട്ടു വന്നിട്ടുള്ളതു്.”

സോമദത്തൻ:— “ഞാൻ പറയുന്നതു വേതിക്കി അനിഷ്ടമായിരിക്കുമെങ്കിലും ചിലതു് എന്നിക്കി പ്പൂർണ്ണവേതിയെ അറിയിക്കാതെ കഴികയില്ല. ഒന്നാമതു വേതി പരബ്രഹ്മഭാണം. രണ്ടാമതു് എൻ്റെ ഉദ്ദേശം വേതി ഭർത്താവിഡോട്ടു തുറന്ന പരഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല നാലായു ദിവസങ്ങൾ തുടർച്ചയായി ഞാൻ ആരോഗ്യിച്ചിട്ടിൽ എന്നിക്കി വേതി അർധായല്ലെന്ന തോന്നിയിട്ടുള്ളതു്. വേതിയുടെ വാദാന്തത്തിലും, അതു നിപ്പിലുംനു നിരവേറിയത്തിലും എന്നിക്കി വേതിയിൽ അതിരിംരം വിത്പാസവും ആ ദൂരവും ഉണ്ടായിത്തീന്നിട്ടിണ്ടു്. വേതിയെ സ്പീക്കിക്കാണുന്ന എന്നിക്കി നിപ്പാഫമില്ല. വേതി രംഗത്തിലേക്കു പോകണമെന്നാണ് എൻ്റെ അപേക്ഷ.”

യാതൊരു വെവമനസ്യവും പ്രഥമിപ്പിക്കാതെ മദ്ദനസൗ മടങ്ങി. പോകംവഴി അവർം തന്മൂരിനും ആരംഭണാജ്ഞലില്ലും അഭിച്ഛകാട്ടരു. അതിരിശ്രേഷ്ഠം അഥാളുടെ അപേക്ഷയാനസരിച്ചു സോമദത്തൻറെ മുഹമ്മദിൽ തന്നിക്കണ്ണായ അനുഭവമല്ലും അവർം അയാളു അറിയിക്കേണ്ടും ചെയ്തു. അല്ലെന്നും ചിന്താവിഷ്ടന്നായി ഇരുന്നതിനശ്രേഷ്ഠം ആ തന്മൂരിനും അവളും ഇങ്ങനെന്ന പരഞ്ഞു:—

“മദനസേന, നിന്റെ സത്യസന്ധയതയിൽ തൊൻ അള്ളവറു് ശരംഭിക്കുന്നുണ്ടോ. നിന്റെപ്പോലുള്ള ഒരു തമസ്യയുടെ ആരോഗ്യം എന്നിക്കാവത്രമില്ല. വെത്തി ഇതെല്ലാം പ്രതിരുഹിച്ചുകൊണ്ടു.”

അധികാരി ആരോഗ്യം ബൈല്ലാം മടക്കി കൊടുത്തു. മദനസേന തെൻതുമുഹമ്മതിൽ.വന്നു്, അവർ അവിടനു പുറപ്പെട്ടതുമുതൽ പ്രത്യാഗമിച്ച സമയംവരെ ഉണ്ടായ സംഭവങ്ങൾല്ലാം രക്ഷയംപോലും വിടാതെ വിസ്തീരിച്ച പറഞ്ഞുകൊടുപ്പിച്ചു. ആ യുവാവു് അവലെ ഘൃംഘാടകം സ്ഥാപിച്ചു. അംഗീകരിച്ചു.

വേതാളം ഫോട്ടിക്കേന്നു്: “മഹാരാജാഭാവ, ഈവരിൽ ആക്ഷാണ ക്രൂതയ്ക്കു മഹത്പാം? ”

വിക്രമഃ—“തന്മുഖരു്. എന്നുകൊണ്ടെന്നുതു മദനസേനയുടെ എഴുപയം മരുംരാളിലാണു സമപ്പി തമായിരിക്കുന്നതെന്നു കണ്ടു തെന്നാവു അവലെ വീടുകയും കുടയാണല്ലോ ചെയ്തു. സോമദത്തൻ എന്നു പ്രവ അംഗിച്ചു? മദനസേന പരഭാരങ്ങളായതുകൊണ്ടു തന്നിക്കു വരെ സ്വീകരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്ന് പറഞ്ഞു മടക്കി അയച്ചു. എന്നാൽ കിളിനാക്കട്ട, അവലെ, നാഡ്രാഭരണാധികാരതെ തെൻമണിരത്തിലേക്കു സസ വേതാഫം അയക്കുകയാണു ചെയ്തു. അതിനാൽ അ യാർഡക്കാണു ക്രൂതയ്ക്കു മഹത്പാം.”

ഈതു കേട്ടപ്പോറു വേതാളം സ്വപതന്ത്രനായി. അ തു മുന്നേപ്പോലെ മുഖക്കുമരത്തിൽക്കയറി തല കീഴായി തുണ്ടി.

---

7. രാജാവും മന്ത്രിയും

നന്ദവ് കുന്നുകരയും

യിങ്കുമഴിത്തു വീണ്ടും വേതാളുത്തത ബന്ധിച്ച
കൊണ്ടു വരുമ്പോറു അതു വഴിമയ്യേവച്ച പിന്നെ
യും കാമികവുത്തി കൈക്കൊണ്ടു.

പുണ്യചുരുത്തിൽ വല്ലൻ എന്നായ രാജാവും
അഭ്യോഗത്തിനു സത്രപ്പജ്ഞന്ന് എന്ന പേരായ ഒരു
സഹിവസം ഉണ്ടായിരുന്നു. പ്രജാഭരണത്തിൽ വിരു
ക്കുന്നായ രാജാവു ഒരു ദിവസം മന്ത്രിയെ വിളിച്ചു്
.ഇങ്ങനെ പറത്തു:—

“മന്ത്രിവച്ചു, രാജാവായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു എന്നായ
പ്രഭ്യാജനമാണെങ്കതു്? റോണ്യുറന്യരന്നായ
എന്നിക്കു ഒരു നിമിഷമെങ്കിലും സുവമായും സമാധാ
നമായും ജീവിക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ
രാജുഭാരമല്ലാം ഞാൻ അംഗങ്ങൾ വിട്ടതുണ്ടു്.”

മന്ത്രി, രാജാഭക്ത ശിരസാ വഹിച്ച രാജുഭാരം
കൈയേറു പ്രജാപർവ്വപാലനത്തിൽ എഴുപ്പ്.

കരിക്കൽ മന്ത്രി സപറുഹത്തിലിക്കുന്ന വിത്രമി
ക്കു അഭ്യോഗത്തിനെന്നു പത്തി സമീപം വന്നു് ഇങ്ങനെ
ചോദിച്ചു:—“നാമാ, കരിനാളായി അംഗങ്ങുടെ ഒ^{രീ}റം എന്നെന്നില്ലാതെ ക്ഷേണിച്ചവരുന്നതായി കാ
ണുന്നു. എന്നാണിതിനു കാരണമെന്നു് എന്നിക്കു മന
സ്ഥിലാക്കുന്നില്ലു്.”

മന്ത്രി:—“പ്രിയേ, നീ പറയുന്നതു ശരിയാണു്.
രാപ്പകൽ വിത്രമമില്ലാതെ, രാജുകുന്നുണ്ടെല്ലപ്പറി

ചീനതിച്ചു് ഉടക്കം പോലുമില്ലാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടുകക്കാണാണോ് എൻ്റെ ഭേദമാം കൂടിണിച്ചിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ രാജാവു മാത്രം ഭാരതത്തെയല്ലാം എൻ്റെ തലയിലേററി വച്ച സുവലോലുപനായി കഴിഞ്ഞുകൂട്ടുന്നു.”

പത്രി:— “നാട്ടാ, അങ്ങളു് ഈദത്വവരെ ആരുകടക്കയും സഹായസമകരണം ചെയ്യാം കൂടാതെ ഭരണഭരം വധിച്ചില്ലോ? അങ്ങയ്ക്കു വിത്രമാം അപേക്ഷണീയമായിത്തന്നീ സ്ഥിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അങ്ങളു് ഈ ചുമതലയെ ല്ലാം കൈവിട്ടു് തീര്മ്മാടനം ചെയ്യണമെന്നാണോ് എൻ്റെ അഭ്യർത്ഥന.”

അല്ലെന്നും ആരുലോച്ചിച്ചതിന്തെങ്കിലും മന്ത്രി ഇങ്ങനെന്നും അഭ്യർത്ഥിച്ചു്:— “പ്രിയേ, നിന്റെ അഭിപ്രായം പോലെയാക്കാം.”

മന്ത്രി തീര്മ്മാടനത്തിനു രാജാന്റും വാങ്ങി. രാമേഷപരത്തെക്കു പോകവാനാണോ് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചതു്.

രാമേഷപരത്തെത്തിനു മന്ത്രി ശിവക്കോത്തതിൽ ചെയ്യുന്ന ഭേദഗതി വണ്ണണ്ടി പുറത്തു വന്നപ്പോറിം അത്രതാവധമായ ഒരു കാഴ്ച കണ്ടു. അസംഗതിയായി അദ്ദേഹം കടലിലേക്കു നോക്കിയപ്പോറിം മരതകരത്താ പത്രങ്ങളോടും, പുജ്ജരാഗപുജ്ജങ്ങളോടും, പവിഴ ഫലങ്ങളോടും, സുവള്ളംഖാവകളോടുംകൂടിയ ഒരു ദിവ്യപാദപം ചൊണ്ടിവരുന്നതായി കണ്ടു. ലാവണ്ണധ്യാമ മായ ഒരു തങ്ങാരിത്താം, വീണാവാദനംചെയ്യുകൊണ്ടു് ആരു മുക്കിതെത്ത അധിവാസം ചെയ്യുന്നതും അദ്ദേഹത്തിനെന്നു നേതൃത്വങ്ങളിൽപ്പെട്ടു. അചിങ്ഗനു ആരു അപൂർവ്വക്ഷിം കടലിലേക്കു താഴുക്കയും ചെയ്തു.

വിവിധവികാരവീചിവിക്കുണ്ടായ മന്ത്രി സപ്പേരുതേക്കു മടങ്ങി. രാജുതെത്തതിയതിനും അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ചെയ്തു് താൻ കണ്ണ കാഴ്ച രാജാവിനെ യരിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു.

സത്രസന്ധിയിലും വിത്രപ്പുനമായ മന്ത്രിയുടെ വാത്താനിവെദനത്തുപൂരം അനുമാ തക്കിക്കാൻ രാജാവു തക്കതനായില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു് ആ അസാധാരണ ബന്ധുക്കും കാണ്ണാൻ തന്റെക്കുടി അങ്ങരിച്ചു് അറഞനിമിഷം വളരുന്നു. അതിനാൽ അദ്ദേഹം രാജും സപ്പിവായത്തമാക്കി രാമമേശ്വരത്തേക്കു പ്രയാണം ചെയ്തു. എക്കാക്കിയായി പുരപ്പുട്ട് അദ്ദേഹം കഴേനാർക്കാഞ്ചു രാമേശ്വരത്തേക്കു. മന്ത്രി ചെയ്തുരോപാലു കണ്ണാമതായി അദ്ദേഹം റിവപ്പേരുകമാണെ വന്നാൽ പുരത്തിനു ഓടി കലപിലേക്കു നോക്കി. അദ്ദേഹത്തിനു മന്ത്രി പറത്തു് അക്കംപ്രതി വാസ്തവമെന്നു ഭോധ്യമായി. കൂസൽക്കുടാതെ അദ്ദേഹം സാഗരത്തിലേക്കു കതിച്ചുപാടി ആ ദിവ്യപാഠപത്തിനേൻ്റെ ഒരു കൊമ്പിൽ പിടിക്കുടി. അല്ലെന്നത്തിനുള്ളിൽ അതു പഴയപടി സമുദ്രാന്തർഭാഗസ്ഥിതമാണു പാതാളത്തിലേക്കു താണു. ഈ സമയത്തു ഭ്രമസ്ഥായ തകണി ഇങ്ങനെ പറത്തു:—“അങ്ങു് അതിയീരംതന്നെ. നിങ്ങളെന്നുണ്ടു് എന്നാട്ടുക്കുടി പോരാക്കുന്ന തീക്കമാനിച്ചുതു്?”

രാജാ.—“ഞാൻ നിജൻ്റെ സശദ്വരുത്താൻ ആകും ഷുനായിതീന്റീരിക്കുന്ന എന്നുള്ളതിനു് ഇതുതന്നെയാണു് ഒരു മതിയായ ഭേദംാണും.”

“ചാപ്രമാസത്തിലെ നൃഥ്യവത്രക്കുട്ടിനാർവ്വരം അങ്ങു് എന്നിക്കിഴങ്ങുവണ്ണി കാത്തിരിക്കാമെങ്കിൽ, ഞാൻ അഭ്യന്തരം വിവാഹം ചെയ്യാം” എന്നു് അവരിൽ പറത്തു് രാജാവു സമയിച്ചു.

രാജാവു വീണ്ടും സമുദ്രതീരത്തേക്കു അതുനീതനായി. ആ ശ്രൂീയം അല്ലേമെമാന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്നു. രാത്രികാലങ്ങളിൽ രാജാവു ഉറക്കമെല്ലാത്തിരുന്നും ആ തരം സാഡേ സുക്ഷമിച്ചു. ഈ പരമാത്മം അവളെല്ലാം നോം അറിയുക? അല്ലേക്കും അവളേല്ലാട്ട് പറയുകയും ചെയ്യില്ല. തുഡിപക്ഷവച്ചും തുഡിനും രാത്രി, അവളെല്ല എടുത്തുകൊണ്ടുപോകാനായി ഒരു രാക്ഷസൻ തുനിയുന്ന തും ആ രാജാവു കണ്ടു. അല്ലേമം അവനുമായി ഒരു ദേഹാനുമരത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു. രാജാവിന്റെ നിരീതരംഭം എററു രാക്ഷസൻ കമാവുത്തേഷ്ഠനായി. തതീർന്നു.

ആ ശ്രൂീ ചെട്ടുനുണ്ടു് രാജാവിനോട്ടു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:— “രാജൻ, അങ്കു് എററവും മഹത്തായ ഒരു കാരുമാണു് എന്നിക്കുവേണ്ടി ചെയ്തുതു്. പത്രങ്ങളിലെല്ലാം രത്നമില്ല; എല്ലാ വനങ്ങളിലും ചട്ടനമരങ്ങളിലും ഇല്ല; ദന്തിമസുകങ്ങളിലെല്ലാം മുക്തകങ്ങളിലും കാണാപ്പെടുന്നില്ല. അതുപോലെ ക്ഷത്രിയസമുദായത്തിലും അങ്ങങ്ങളെപ്പൂഢുത്തു രത്നങ്ങൾ സുലഭങ്ങളില്ല.”

രാജാ:— “തുഡിപച്ചും കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം മെ ഞാൻ അങ്ങങ്ങൾ കല്പ്പാണം കഴിക്കുമ്പോൾ എന്ന അത്മമാക്കുന്ന നീ എന്നോട്ട് പാതാളത്തിൽവച്ചു കൂടിവിശ്വസം ദിനു പറയുകയുണ്ടായാല്ലോ. എന്നതാണു് അങ്ങനെ പറയുവാൻ കാരണം?”

ആ ശ്രൂീ പറഞ്ഞു:— “ഞാൻ ഒരു വിശ്വാധരന്റെ പുത്രിയാണു്. എൻ്റെ പേര് സുന്ദരി എന്നാകുന്നു. ഞാൻ സമീപത്തില്ലാതെ എൻ്റെ അഫ്ഫുൻ കരിക്കലും ക്ഷേണം കഴിക്കുക പതിവില്ലു. നീ മുഖ്യാതിരേക്കുതാൽ കരിക്കൽ അഫ്ഫുൻ ക്ഷേണത്തിനുംകൂടിയ സമയത്തു എന്ന മുഹമ്മദത്തിൽ കണ്ടില്ലു. അല്ലേമം ശ്രൂലനാ

හි ගුණ ගපිතු. අත ගාපමාලා[”] හූග් හුවිස
නිෂ්පාදිතුකළේතු[”]. රාක්ෂ්සපැඩිය හූ පිටපාමාලා[”]
ඉංගාකාරුහිතු[”]. ග්‍රාන් ගාපමෙක්ස් ජෝබිතු. ගු
තෙරාරාඛ රාක්ෂ්සපානකාන ගිඟා රාක්ෂ්සිජාන
වො, ආයාරාඩුලං ගිජාස ගාපනිවුති සිංහී
ක්‍රේක ගූග් ගුඛේර ප්‍රිතාව්[”] අංගුහුමිතු. අංසු
හූග් රාක්ෂ්සපාන වයිතු[”] ගුණ රාක්ෂ්චිතිගාර්
ගුනිශ ගාපමෙක්ස් සිංහිතුරිජාන. ගුනි
ස් හූග් ගුඛේර ප්‍රිතාවිගා සංස්කිජාන.[”]

රාජා:—“ගී ක්‍රිතජ්‍යතායාලා[”] ගුඹිර අතු
මායි වෙශ්ඨතු[”] ගුඛේර රාජුතු වගා කරනාර
තාමසිශ්චකයාලා[”]. අංතිරාජීතෙස් ගිජාස ප්‍රිතා
විගා සංස්කිජානතිර පොකාර.”

ආවර ආලුධෙතිශ්චිල් මිත් අංගුහුශීකා
මෙගා සහමතිතු. රාජාව් සුංඛරියාය සුංඛරියු
මෙගානිතු සෑරාජුතෙස් ජුරංපුදු. ප්‍රජකර අ
ලුධෙතිශ්චිල් ප්‍රතුරාගමනතිර අතුදුජාජරිතරා
යිතිශ්චිල්. සුංඛරිලාජීතාර සංතුෂ්ඨාය රාජා
ව් ආගෙක පානයම්භාර බෙදු.

• තෙඳිවිසං ආලුධෙම සුංඛරියාද ජෝබිතු:
—“ගිජාස ගිජාර අංතුගා සංස්කිජාන?[”] ගු
ංගාල පොක්වානලුදිශ්චිජානතු[”]?

සුංඛරි:—“ගාමා, ගුඛේර තේතාව්[”] තෙ මග
සුංඛාජානාන, ගුඛේර ප්‍රිතාව් ඩිංජායරාජාජා
නා මුළු වාසුව ආංසු ඩිංජාරිතුතුපොල තො
නානා. තෙවර හුජ්‍රාසඡාල ගායකසංජාර
සෙර නුතියාලා[”]. නාර තෙ මගසුංගාජා
යිතිශ්චිල් ගුඛේර සාතිලුස්ද සංඛවි

ചുരിക്കുന്ന. ഞാൻ പറിത്രമനസ്സിൽത്തെള്ളുന്നപക്ഷം അരുളേമത്തിനും പതിതുപം സംഭവിക്കും. അതിനാൽ ഞാൻ അധ്യൂദ്ധന കാണുന്ന് ഫോക്കുന്നില്ല.”

രാജാവു” ഒരു മരവടിയും പറഞ്ഞതില്ല. അവർ വ ഇരുക്കാപം സുഖാന്തരികളിൽ മുഴക്കി ജീവിതം ന യിച്ചു. സഹിവനാകട്ട,-വ്യസനാക്രാന്തനായി ചരമം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

വേതാളം ചോദിക്കുന്നു:—“വികുമണിതെ, എ തു കാരണത്താലാണു മന്ത്രി മുതനായതു്?”

വികു:—“അതു കരതലാമലകംപോലെ വ്യക്ത മാണല്ലോ. രാജാവു സുവലോല്പനായി, അലസതാ വിലസിതനായി കഴിഞ്ഞുകൂടിയിങ്ങനു കാലത്തു റാജുഭാരമെല്ലാം പണിപ്പെട്ട നിൽ്ക്കുമെന്നു മന്ത്രിയാ ണല്ലോ; പ്രജകൾക്കു തരിയായ നേതാവില്ലാ എന്നു വന്നപ്പോറു ജനങ്ങൾ അരുളേമതെന്തെ തുണവയ്ക്കണ്ണി കാനാരംഭിച്ചു. പിന്തുണയില്ലാത്തവന്തുനിനിത്തം, കൂപ്പുനായിത്തീർന്നു ആ സാധുമന്ത്രി അകാലചരമം പ്രാപിക്കുവാനുള്ള കാരണം ഇതൊന്നു മാത്രമാണു്.”

ഈ പ്രത്യുത്തരം കേട്ട ഉന്നെന വേതാളം റിഗി ലബ്ബന്യനായിത്തീർന്നു. അതു് അരുളേമതെന്തെ വിട്ടും ദാഡി ഘോഷി മരക്കുമരതെന്തെ അരുളുപ്പാപിച്ചു.

8. വണ്ണിക്കിണ്ണൻ പുതിയം

കസ്ത്രപ്രമാണിയം

വഴിമല്ലെന്ന് വേതാളം വീണ്ടം കമ പറയുവാനാം ഭിച്ചു:— “രാജാവേ, പഞ്ചാരികൾ രണ്ടു രണ്ട് എന്ന പേരായ ഒരു രാജാവു ‘ചന്ദ്രപീഡാ’ എന്നും ഒരു രാജും ഭരിക്കുണ്ടായി. ആ രാജുത്തു താരധപജൻ എന്നും കച്ചവടക്കാരനും ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്നും പുതിയാണു ഈ കമയിലെ നായിക. അവരുടെ വിവാഹമാവിത്തപ്രായമായി. എറബും സുദരിയായി അനുംതിച്ചു തങ്ങാണി.

ആ രാജുത്തുള്ള ജനങ്ങളിൽ അയിക ഭാഗവും കച്ചവടക്കാരാണു്. തേങ്ങപ്പുള്ളിവരിൽ സിംഹാശവും തസ്തിരഹാശമായിരുന്നു. സമർപ്പാരാധിയായിരുന്നു തസ്തിരഹാർ. അതിനാൽ അവരെ കണ്ടപിടിക്കാവോ വളരെ വിഷമം നേരിട്ടിരുന്നു. കച്ചവടക്കാക്കം തസ്തിരഹാർനിമിത്തം അന്തരാത്രാ വലീയ വലീയ നഷ്ടങ്ങൾ നേരിട്ടാറുണ്ടു്. അതിനാൽ ഭൂവിതരാധിത്തീർന്ന അവർ സംഘം ചേര്ന്ന് രാജസന്നിധിയിൽ ഇങ്ങനെ സങ്കടം ഉണ്ടിച്ചു:— “മഹാരാജാവേ, തസ്തിരഹാശ എ അകുമല്ലുത്തികരം ഇത്തരത്തിൽ അനിയന്ത്രിതമായി നടക്കുന്നപക്ഷം, ഈ നാട്വിട്ട് പോകാതെ ഞങ്ങൾക്കു നിവൃത്തിയില്ല. തിക്കമേനി, തസ്തിരഹാശ റിത്തനിനു ഞങ്ങളുടെ ജീവനം വ്യാപാരവും രക്ഷിക്കാവുന്ന് സന്നദ്ധനാക്കണം.”

രാജാ:— “നിങ്ങൾ ഒരു വ്യസനക്കണ്ണ. കഴിഞ്ഞ കാലത്തെത്തക്കരിച്ചു മുമ്പാ ഭൂവിഷ്ണന്തും നിങ്ങൾ

മുഖ്യാജനമാണ്. മേലാൽ ഇത്തരം ദിരസ്സുങ്ഗങ്ങൾ സംവീകാരതിരിക്കാൻ ഞാൻ സംവിധേയപ്പെട്ടു അഭ്യർത്ഥിച്ച കൊള്ളാം.”

കച്ചുവടക്കാർ മടങ്ങിപ്പോയി. രാജാവു് ഉദ്ദോഗ സ്ഥാനക്ക്ലോം, തസ്സരനാംഡലത്തെ അമർച്ച വകുത്തുന്നതിൽ ഭാക്ഷിണ്യം പ്രഭർത്തിപ്പിച്ചുകുടെന്നു് ഉറുമായ കല്പന നൽകി. പട്ടാളക്കാരെ നാട്ടിഞ്ഞം നാനാഭാഗങ്ങളിലും ഘൃത്യായികും എപ്പോറ്റത്തി. ഇതുകൊണ്ടാണം യാതാഴ ഫലവും ഉണ്ടായില്ല. കളിവു വല്ലിച്ച തന്നെ വന്ന. ജനങ്ങൾ രാജസന്നിധിയിൽ രണ്ടാമത്തും സങ്ക ടം ഉണ്ടത്തിച്ചു. താന്ത്രനെ രാത്രികാലങ്ങളിൽ നാട്ടിൽ പ്രചൂട്ടിനുവേശനായി സബ്രഹ്മണ്യര കണ്ണൂപടിച്ചു റിക്ഷിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന രാജാവു പ്രശ്ന ഓബൈപ്പറിഞ്ഞു വിത്പസിപ്പിച്ചു. അവൻ ആയപ്പെട്ടുരായി അവവരവരക്കു വെന്നാണെല്ലാക്കു മടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

നഗരവാസികളോട് ചെയ്തു വാദാനം അന്നസ്താം ആരാധനയു് രാജാവു് വദ്യാർമാഖതുകസ്ഥായിയും വേഷപ്പു ചുട്ടുനാമായി പുരപ്പുട്ടു. അദ്ദേഹം ആവിധം സംശയ രിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു് ഒരു ദിവസം രാത്രി തന്നിക്കണ്ണിമുവമായി കൊരി വരുന്നതു രാജാവു കണ്ണ. അതോടു തസ്സരനായിരിക്കണം എന്ന രാജാവിനു തെറ്റാനീ. രാജാവു് അയ്യാളെ തച്ചതു നിറുത്തിക്കൊണ്ടു “നീ ആരാഡം?” എന്ന ചേഡിച്ചുതിനു അയ്യാറം “ഞാൻ ഒരു കളിക്കണ്ടതനെന്നു്” എന്ന ക്രസ്ത്യൻക്കാതെ മറ്റപട്ടി പറഞ്ഞു:— “നീറി, ഞാൻ നിങ്ങളെപ്പോലുള്ള ഒരുവനാണു്. നമക്കിയവക്കും കൂടി ഇന്ന് ചത്തും നടത്താം. അതിനു നിങ്ങൾ എന്നെന്ന അന്വദിക്കണാം.”

ക്രുട്ടകാരൻ അതു സമർത്ഥിച്ചു. രണ്ടുപേരുംകൂടി അന്നരാത്രി പല കളിവുകളും നടത്തി. അമന്നതരം അവ

ക്ക് ലഭിച്ച അനേകകം വസ്തുക്കളുമായി രാജ്യാതിൽത്തിലീ ലുജ്ജ വിജനമായ ഒരു സ്ഥലത്തെങ്കിൽ പുറപ്പെട്ട്. അവി ടെ. ഒരു പാഴുക്കിണ്ണും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൻ കിണ റീഡേലക്കിറഞ്ഞി. അതുവഴി നടന്ന ഒരു പാതാളിത്തിൽ എത്തി. രാജാവിനെ ഗ്രഹാമുഖത്തു നിറത്തിയതിനു തേജ്ഞം തസ്മീരൻ കവർച്ചുയിൽ കിട്ടിയ സാധനങ്ങളു മായി ഗ്രഹാന്തർഭാഗത്തെങ്കിൽ പോയി. ഉടനെ ഒരു പാരിവാരിക ആ ദാരീഗ്രഹത്തിൽനിന്നും പുറത്തുവന്നു. അ വർഷം അവിടെ പ്രചന്നവേഷത്തിൽ നിൽക്കുന്ന ആരം രാജാവാണെന്നു പെട്ടെന്നു മനസ്സിലായി. അ തിനാൽ അവരം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—“അംഗൈ ഈ തു നീചനായ ഒരുവനെ പിന്തുടർബു ഇങ്ങനൊട്ടു മുക്കിയതു കെട്ടു നന്നായില്ല. അവൻ പുറത്തു വന്നാൽ അരങ്ങയുടെ കമ്മ കഴിയും. വേഗം അംഗൈ ഇവിടെനിന്നു പോകണം. തൊൻ അംഗൈയും വഴിക്കാണീച്ചു തരാം.”

അവളുടെ വാക്കു സത്യമെന്നു തോനുകയാൽ അ മുഹമ്മദ് അതിനിന്നിണ്ണി അവരം കാണിച്ചുകൊടുത്തു വഴിയേ നടന്ന രാജധാനിയിലെത്തി..

ഉടനെ അമുളമം ഒരു വസ്തുചിത്ര സെസ്റ്റുവമായി ചേന്ന തസ്മീരൻറെ വസ്തിയെ വളർത്തു. തസ്മീരൻ മരിരാക്കുന്ന ശ്രദ്ധമാർത്തില്ലെന്നു പോയി രക്ഷപ്പെട്ടുകയും തസ്മീരരാജാവായ രാക്ഷസമുഖനാട്ടു രാജാവും സെസ്റ്റുവം തന്നെ കൊല്ലുവാൻ വന്നിരിക്കുന്ന എന്നു വിവരം അ റിയിക്കകയും ചെയ്തു. ഇതുകേട്ട രാക്ഷസൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—“ഇതുയും കാലം എന്നു പോരാറിയതു നി അഞ്ചെല്ലാവക്കമാണും”. നിങ്ങൾക്ക് ഇപ്പോൾ എൻ്റെ സ്ഥായം ആവശ്യമായി വന്നിരിക്കുന്നു. ഇതു വിഷമ മുട്ടത്തിൽ നിങ്ങളെ തൊൻ ഉപേക്ഷിക്കയില്ല.”

രാക്ഷസന് രാജബേസന്നുത്തെ എതിരെ ഭന്നാ
രെ കാരോന്നാരോന്നായി നിറുമുച്ചു തുക്കാണി. അവർ
ഇതുകണ്ടു ദേനു പലായനം ചെയ്തു. അവർ ഈ കലാ
പത്രത്തിൽ രാജാവിനെന്തെന്നു വിസ്തരിച്ചു. രാജാവു എങ്കിലും
കനായി അവിടെ നിൽക്കുന്നപക്ഷം ആവശ്യത്തിനാക
മെന്നു നിയുദ്ധിച്ചു ആ സ്ഥലം വിട്ടു കൂടിച്ചുപാതയും
അഞ്ചെന്നു അഞ്ചേമും പലായനം ചെയ്തുവോരിം അഞ്ചേ
മുത്തിനാലെമുഖമായി ഒരാറം വന്നു് ഇങ്ങെന്നു അറിയി
ഞ്ചു:—“അബങ്ങെന്നതാണു ക്ഷത്രിയോച്ചിതമല്ലാത്ത വിധം
പ്രവർത്തിക്കണമെന്തു്? രണ്ടുമെഡിയിൽനിന്നു് ഒളിച്ചോടി
പ്രോക്കന്നതു വീരധമ്മാണോ?”

രാജാവു ലജ്ജിതനായിത്തീർന്നു. അഞ്ചേമും യുദ്ധ
സന്നാലുന്നായി രാക്ഷസനെ പോരിന്നവിളിച്ചു. യുദ്ധം
ഞങ്കരമായിക്കുന്നു. തന്നുരാജാവു് യുദ്ധത്തിൽ പരാ
ജിതനായി. രാജാവു് അയാളെബുദ്ധിച്ചു രാജധാനി
യിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. അനന്തരം അഞ്ചേമും, ആ
രാക്ഷസനെ ഒരു കഴുതപ്പുംതുകയററി നഗരലുക്കൾക്കി
നും ചെയ്തിക്കവാൻ ത്രേമാരോകാജത്രപിച്ചു. ഗ്രി
ബാതുവന്നായ രാക്ഷസനെ കണ്ണവർ കണ്ണവർ അപ
മഹസിച്ചു.

കഴുതയും ആരംകാണും താരധപ്പിക്കുന്നും വൈന്തതി
നസമീപം എത്തി. ആ സമയത്തു അഞ്ചേമത്തിന്നും
പുതുയും സവിയുംകൂടി നമ്മാലുപം ചെയ്തുകൊണ്ടി
രിക്കയായിക്കുന്നു. അവർ ഗ്രഹത്തിന്നും പുരോക്കാഗ
ത്തു ലഹരിക്കുന്നും അതെന്നതാണുനിയുവാനാ
യിവനു. തന്നുരുപ്പമാണുനിയുവും സംശയത്താൽ വത്ത
കച്ചത്രിശുക്കിതയായി. അവർക്കു് അയാളെ വേറിം
കണ്ണമെന്നു ആരായുണ്ടായി. ഒട്ടം താമസിക്കാതെ
അവരം പിതാവിന്നും സമീപംചെന്നു അഞ്ചേമത്തി

നോട്ട് ഇംഗ്ലീഷ് പറയുന്നതു: “അഹ്മാ, അങ്ങു രാജസമ ക്ഷം ചെന്നു് ഈ തസ്സുരപ്പുമാണിയെ എത്തുവിധരക്കി എം വിട്ടവിച്ചുകൊണ്ടുവരണം. അതിനവേണ്ടി എത്തു ഫേം അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നാലും വിരോധമില്ല. അ ഹ്മൻ ഇതിനാൽക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ എന്നും ജീവനു ബലിക്കഴിയും.”

പിതാവു പലതും പറഞ്ഞുനോക്കി. ഒരു മുദ്ദേശം ഇന്നും ഉണ്ടായില്ല ഭട്ടവിൽ പുത്രിയുടെ മഹിതന്ത്രി നിണ്ണാക്കി അധാരം രാജസന്നിധിയിലേക്കെ പുറപ്പെട്ടു. അധാരം രാജാവിനോട്ട് രാക്ഷസനെ വിട്ടുതരണമെന്നു് അള്ളുത്തമില്ല. “അരുന്ദേശകം മരശ്ശുരാടെ ജീവനം യാവും അപൂർവ്വിച്ച രാക്ഷസനെ കൊല്ലാതെ വിട്ടുന്ന തല്ലു്” എന്നു് രാജാവു് ശർദ്ദിച്ചുപറഞ്ഞു.

താരധപജൻ കൊരാത്രുത്തൊട്ടു മടങ്ങിവന്ന വിവരങ്ങൾാം പുത്രിയെ യരിപ്പിച്ചു.

നഗരപ്പള്ളിനാം കഴിഞ്ഞതുകൂടായും കെന്താർ റാക്ഷസനെ വയസ്ഥലഭൂതക്കു കൊണ്ടുപോയി. അവിടെ അരുന്ദേശകം ജന്മാദിം തിങ്ങിക്കൂടിയിട്ടുണ്ടു്. ആതു കുട്ടത്തിൽ താരധപജൻനും പുത്രിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ തന്റെ അനുരക്തയാണെന്നു് എങ്ങനെന്നും ആതു തസ്സുരപ്പുമാണി തുമിച്ചവരായി. അതിനുംബന്ധം അവർ അവലെന്നോക്കി പോട്ടിച്ചിരിക്കുകയും പിന്നീടു തേങ്ങിത്തേങ്ങിക്കരുകയും ചെയ്തു.

വത്തകപുത്രി ഒരു ചീത തയാർചെയ്തു അതിനും സമീപത്താണെന്നിരുന്നതു്.

രാജാവിനും കല്ലുന്നപ്പുകാരം ഭ്രൂം തസ്സുരപ്പുമാണിയുടെ കൂറ്റത്തുവെട്ടി. വത്തകപുത്രി ആ തലയും മടക്കിയിൽവച്ചു് സമേഷം ചിതയിൽ ഇരുന്ന സ

കീപത്തുണ്ടായിരുന്ന സവിയോട് അഡി ജപലിപ്പിക്കു
വാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. സവി അതിനല്ലെങ്കിൽ, ഉള്ളാ
ദേവി അവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും, വത്തകപ്പത്രി
യെ ആരീപ്പിച്ചു് ആവശ്യമിൽ ദയവരം ചോദിച്ച
കൊടിവാൻ പറയുകയും ചെയ്തു. അവളുടെ അല്ലത്മ
നയനസരിച്ച ദേവി തന്റെ ജീവിപ്പിച്ചു.

“മധാരാജാവു, ആ രാക്ഷസൻ ആല്ലോ ചോട്ടി
ച്ചിരിക്കുകയും, പിന്നീട് തേങ്ങിന്തങ്ങൾക്കരായുകയും
ചെയ്യുതിന കാരണമെന്താണു്?“ എന്ന വേതാളം വി
കുമജിത്തിനോട് ചോദിച്ചു.

വിതു:—“വത്തകപ്പത്രി അവളുടെ സർവ്വസ്വം
തന്നെ ജീവരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി പരിത്രജിച്ചിരിക്കുന്നു.
അതിനു പ്രതിഫലം നന്ദകാൻ എന്നിക്കു കഴിയുന്നി
ല്ലപ്പോ എന്നായിരുന്ന തന്റെ വിഹാരം. ഈതാ
ണു് അയാൾ കരയുവാൻളെ കാരണം. സുന്ദരിയും സു
രീലയും എത്രപത്രസന്ധനയുകായ ദയ സ്ഥൈ; മരിക്കു
വാനാരംഭിക്കുന്ന സമയത്തു തന്നെ സ്ഥലമിക്കനുവപ്പോ
എന്നാത്താണു് അവൻ പോട്ടിച്ചിരിച്ചുതു്.”

ഈ പ്രത്യുത്തരം കേട്ടപ്പോറി വേതാളം ബന്ധന
വിധകതന്നായി രാജാവിനെ വിട്ടകലുകയും പഴയപ
ടി മുക്കുമരത്തെ അഞ്ചുംപുംപിക്കുകയും ചെയ്തു.
രാജാവു ചെന്ന അതിനെ വീണ്ടും പിടിച്ചുകെട്ടി തോ
ളിലേറി നടക്കവാൻ തുടങ്ങി. വഴിമലേലുവച്ചു അ
തു മന്ത്രങ്ങളും പിന്നെയും കൂടു പറയുവാൻ ആരം
കിച്ചു.

---

9. രാജാവും, സേനാപതിയും, വർത്തകപുത്രിയും.

ചന്ദ്രഗംഗയാം എന്ന രാജുത്തിൽ വളരെ ധനിക ഗാഡു ഒരു വർത്തകൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അധികാരി മക താണ്ട് ഉന്നാക്കിനി. അവർ സുന്ദരിയും സുതീലയും ശ്രദ്ധയിരുന്നു. പുത്രിക്ക യഥര്യനാരംമായി എന്ന കണ്ണ പിതാവു രാജസന്നായിയിൽചെന്ന ഇങ്ങനെ പാരതത്തു:—

“മഹാരാജാവു, അവിടും” എൻ്റെ പുത്രിയെ വേദിക്കണമെന്നാണ് “എൻ്റെ അനുമതം. അവർ കുറേപ്പാരു യഥര്യനാരംമായിരിക്കുന്നു. അവിടും അവളെ സപീകരിക്കാണഭേദഗതിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ വേരെ ആരുക്കുകയില്ലോ വിവാഹംചെയ്യുകൊടുക്കണം.”

രാജാ:—“ഹരി; അതിനെക്കണ്ണിച്ചാലോചിച്ച വിവരം അണിയിക്കാം” എന്ന പറഞ്ഞു വർത്തകനെ അംഗീച്ചത്തിന്തേക്കം അഭ്യേഷം മുന്ന് വിത്രപ്പി ചാരന്നാരെ വിളിച്ചു “നിങ്ങൾ ഗ്രാമമായിച്ചേന്ന വർത്തകപുത്രിയുടെ സൗഖ്യല്പാബിരുണ്ണങ്ങൾ എത്രെത്താളംകുമ്പും പരിഞ്ഞായിച്ചുരിത്തു വാസ്തവസ്ഥിതി എന്ന ഉടനെ ധർപ്പിക്കണം” എന്ന കണ്ണപ്പിച്ചയച്ച.

അവക്ക വർത്തകപുത്രിയുടെ ലാവണ്യത്തിൽ അതിരും അഭിമാനം തോന്നി. ചാരന്നാർ മുന്നപേരും കുടിപലതും അലോചിച്ചത്തിന്തേക്കം കുട്ടവിൽ അവൻ ഇങ്ങനെ തീരുമാനിച്ചു:—“നമ്മുടെ മഹാരാജാവും ഇത്രേതാളം സുന്ദരമില്ലെങ്കിൽ ഇതു പേണ്ടുകൊണ്ടു

വിവാഹംചെയ്യുന്ന പക്ഷം തീർച്ചയായും അദ്ദേഹം ഈ വഴിട സഹാരുത്തിൽ മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിൽ അനുസമ പ്രദർശിപ്പിക്കിം. അതിനും ഇടവകത്തുന്നതു് ഒരിക്കലും നന്നല്ല. അതിനാൽ രാജുരക്ഷയ്ക്കായി നമ്മൾ തിരുമ്പുവാകു ചെന്ന കച്ചവടക്കാരൻറെ മകൾ വിത്രുപയാണെന്നു് ഉണ്ടാക്കിണം.”

ചുരുക്കം പറഞ്ഞതു വാസ്തവമെന്ന ധരിച്ച റാജാവു് വത്തകനെ വരുത്തി, അഥാളട പുത്രിയെ മരാക്കുകയിലും വിവാഹംചെയ്യുകൊടത്തുകൊഴിവാൻ കയ്യപ്പീച്ച. വത്തകൻ ഉള്ളാടിനിയെ ആരാജുത്തി ലൈ സെസന്റ്രായിച്ചനായ ബലഭ്രാന്തി വിവാഹംചെയ്യുകൊടത്തു. വരൻ വധുവിനെ കുട്ടിക്കാണ്ടുപോകയും ചെയ്തു.

ങ്ങളിവസം രാജാവു സപരിവാരം സെന്റായി പാൻറ ഭവനത്തിന്തെതാട്ടള്ള വീമിയിൽകുടി സംഖ്യാപിക്കുന്നും ഉള്ളാടിനി വരാന്തയിൽ ലാത്തുന്നതു കണ്ടു. ഉള്ളാടിനിയെ കണ്ണനിമിഷത്തിൽ അദ്ദേഹത്തി റും അവളിൽ ഫ്രേമും അങ്കരിച്ചു. കൊട്ടാരത്തിൽ എ തതിയുടെ അദ്ദേഹം പ്രാഹപാലകനെ വിളിച്ച ബലഭ്രാന്തി ഗ്രഹകാരുണ്ടാക്കിച്ചു ഓഫോനു ചോദിക്കാൻ തുടങ്ങി. താൻ അവിടെ കണ്ണതു വത്തകപ്രമാണിയുടെ മകളായ ഉള്ളാടിനിയെയാണെന്നും അവൾ ബലഭ്രാന്തി വധുവാണെന്നും രാജാവിനു മനസ്സിലായി.

ചുരുക്കം തന്നെ വണ്ണിച്ച എന്ന രാജാവു് ഉണ്ടാണ്. അദ്ദേഹം കോപകല്പിഷനായി ചുരുക്കാരെ വരുത്തി അസത്രവാദത്തിനു ശിക്ഷകിക്കാതിരിക്കാവാൻ വിളിക്കുന്നതു പറയുവാനാവശ്യമല്ലെന്ന്. അവർ വ്യാജംപരിശീലനതു മതിയായ ഒരു ഉള്ളത്തെത്ത ദിനും

നിറുത്തിയാകയാൽ തജ്ജർഷം മാപ്പു നൽകണമെന്ന് പേക്ഷിച്ചു. അദ്ദേഹം അവരെ ജ്ഞാലഭിയിൽനിന്ന് പീരിച്ചവിട്ടു.

ബലഭ്രംഖ യാദ്ധ്വികമായി കരിക്കൽ രാജാവി. സീറം ഡ്യാഗ്രേഷൻവാത്തകൾ അറിയുവാൻ തിരുന്ന പിൽ പ്രത്യക്ഷഗായി. രാജാവു ചാരന്മാരെ തിക്കി മുത്തും പൊരപാലകന്മായി സംഭാഷണം ചെയ്തും മനസ്സിലാക്കിയ ബലഭ്രംഖ തിരുമ്പുവാകെ ഇങ്ങനെ ഉണ്ടത്രിച്ചു:—

“മഹാരാജാവേ, ഞാൻ അംഗങ്ങളുടെ പരിച്ചാരക നം ഉള്ളടിനി പരിച്ചാരികയുമാണു്. അവളെ ഈ വിടെ കൊണ്ടുവരുത്തിനു കയ്യപ്പീശമാരാക്കണം.”

രാജാ:— “ബലഭ്രംഖ, നീയെന്നാണു പറഞ്ഞതു്? പരിശാരങ്ങൾ പരിന്റുമീക്കെതക്കവശ്രീം സജ്ജവിത്ത മനോഭാവത്താട്ടക്രടിയ ഒരു ക്ഷുദ്രനാശം ഞാനെന്നോ നീ യാഥിച്ചിരിക്കുന്നതു്? ‘മാത്രവർപ്പപരഭാരാണി പര ഭവ്യാണിലോസ്യവൽ’ എന്ന നിയമത്തെ അനുസരിക്കുന്നവനാശം ഞാൻ. അംഗങ്ങയുള്ള എന്നിക്കേ തീ ത്താൽ തീരാത്ത ഒരു കളിക്കമായിരിക്കും. നിന്നും ദാരം ആളെപ്പുറി വിച്ചാരിക്കുന്നതെന്നു.”

ബലഭ്രംഖ തിരുമ്പുവാകെനിന്ന് വിടവാണു മുണ്ടിപ്പോയി.

ഈ സംഭവം നടന്നതിന്റെ പത്രാംദിവസം രാജാവു കാലയുവനികയുള്ളിൽ തിരോധാനംചെയ്തു. ഈ ഭരണത്തിലേവാൻതു കേട്ട സൗഖ്യനായ ബലഭ്രംഖം ആചായ്യൻറെ സമീച്ചം ചെന്നനിന്നുകൊണ്ടു് ഇങ്ങനെ ചോലിച്ചു:— ആചായ്യപ്പാഭാരി, ഉള്ളടിനിയിൽ അന്നരക്തനായിട്ടാണു് രാജാവു് അകാലമരണം ഫൂട്ടി

ച്ചിട്ടിക്കുള്ളത്. ഇഷയവസരത്തിൽ ഞാൻ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതെന്നെന്നും അവിടുന്ന അങ്ങളിലെപ്പുള്ളം.

ആചാര്യൻ:—“അങ്ഗതമട്ടുന്നേൻ കത്തവ്യം സപാമിക്ഷവേണ്ടി ജീവത്രാഗംചെയ്യുകയായിരിക്കും.”

ബലഭദ്രഃ:—“ഈറി; അങ്ങനെന്നതെന്ന ആയിക്കണ്ണ യാം.” എന്ന പറഞ്ഞു യുവാവുപോയി കളികഴിഞ്ഞു മുട്ടേവന്നും ദാഡി രാജാവിന്നേൻ മുതലേഹം ദയിപ്പിച്ചു സ്ഥലത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടു. അന്നത്തോടു അംഗുഖം നവഗ്രഹങ്ങളെ വദിച്ച ചടിയിൽച്ചാടി ഒമ്മവിഡിയോ ഗംചെയ്യു.

ഉംഗാഡിനിയും ആചാര്യാഭിമതമറിഞ്ഞു ഉടൻ ടി ചാടി തേംബിനെ അന്നഗമിച്ചു.

“അരല്ലയോ വികുമജിത്രും, ഈ മുന്നപേരിൽ ആ രാശിം കുട്ടതൽ മഹത്പത്തെ അർധമിക്ഷണത്തെന്നും അംഗളിലെപ്പുള്ളും?”

വേതാളത്തിന്നേൻ ചോല്ലത്തിനും വികുമജിത്രു പറഞ്ഞ പ്രത്യുത്തരം ഇപ്പകാരമായിരുന്നു:—രാജാവി നേൻ മനസ്സമിതിയേയുണ്ടും ഇതരാപേക്ഷയാ സ്ത്രിക്കേണ്ടതും. എന്നുകൊണ്ടെന്നാൽ ടാരലാരപരിഗ്രാ തേതക്കാർഡി അത്യുത്തമം ആരുമത്രാഗമാണെന്നും അംഗുഖം കുട്ടിയാമുലം വ്യക്തമാക്കുകയാണും ചെയ്യിട്ടിട്ടിക്കുള്ളതും. ബലഭദ്രന്നേൻ മരണം ഭൂത്യമ്മതേതമാതുമേ അർധമിക്ഷണജീ. ഉംഗാഡി തേംബിനെ അന്നഗമിച്ചു സതീയമമ്മന്ത്യിച്ചു എന്നല്ലാതെ മരിംഗം പറയാൻ കാണുന്നില്ലും.”

വേതാളം ബന്ധനവിമുക്തനായി. അതു പഴയ പടി മുങ്കുമരത്തിൽ പാശതുകരി തല കീഴായി തു

ഓ. രാജാവു് അതിനെ വീണ്ടും പിടിക്കുടി ബന്ധിച്ച തോളിൽ ദേശി ശ്രമാന്തരിലേക്കെ പുറപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ അതു് പിന്നുയും കമ പറയുവാൻ ആ റംഭിച്ച.

10. അവിവേകികളും

ഗാന്ധുജന്മാന്തരമായ നാലുമരങ്ങൾ

വിജ്ഞത്തം എന്ന ശ്രാവമണ്ണര നാലുപുത്രരാജായിരുന്നു. അവരെല്ലാം കാരോ ഭർവിഷയദളിൽ എൻപ്പെട്ടു് ജീവിതം നയിച്ചിരുന്നതിനാൽ അതു എം ഭവിതനായിത്തീൻ വിജ്ഞത്തം. കുളിവസം അ ദ്രോഹം അവരെ വിളിച്ചു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. “കട്ടിക ലേ! ഒരു രാജുത്തു് ഒരു പകിടകളിക്കാരനണായിരുന്നു. അവനെ രാജാവു് കുറ്റനാസികാക്കിന്തനംചെയ്തു. രാജുത്തനിനു ബഹിജ്ഞരിക്കുണ്ടായതു. ഒരു ചുത്തു കളിക്കാരനു ഭാഷ്യം കട്ടികളിലുണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ള തിനാൽ അവൻ ബഹുമാനിക്കപ്പെട്ടേണ്ടവൻതന്നെ. പക്ഷേ എത്ര സമയത്താണു് അദ്ദുരം തനിക്കു് എ റംഭും പ്രിയപ്പെട്ട ഭാഷ്യയേയും മക്കളേയും പണയപ്പെട്ടതുക എന്നതു് ആക്കം മുൻകുട്ടി തീർച്ചപ്പെട്ടതു വാൻ വരുത്തു ഒരു കാലുമാകനു. എപ്പോൾ ഒരവൻ, തനിക്കു് എറിവും പ്രിയപ്പെട്ടവരെപോലും അവമാനിക്കാൻ മടക്കുന്നില്ല.”

ഈങ്ങനെ അദ്ദോഹം പലതും പലപ്പോഴും ഉപഭോഖിക്കിം ഒരു പലവും ഉണ്ടായില്ല. പക്ഷേ കരേക്കാ

ലം കഴിഞ്ഞേപ്പുരാ അവക്ഷ തണ്ട്രിടെ ജീവിതം മലീ മസമാശന്നറ്റ് എറെക്കിരെ ഭോദ്യമായി. അതി നാൽ അവർ നാലുപേരുംകൂടി ഇന്ത്യക്കാരം തീർച്ചപ്പെട്ടു തതി:—“നമുക്ക രാജ്യങ്ങൾ പലതും സംബന്ധിച്ച് രാജ്യങ്ങൾ പൊതു പുത്രതായ ഒരു ജീവിതരീതി കൈ വേണ്ടിള്ളണതു് അത്യാവദ്യമായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഉടനെ നമുക്ക പുറപ്പെടുന്നും.”

വില്ലയും വിവ്യാതി നേടിയ ഒരു രാജ്യത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി അവർ തുടക്കപ്പെട്ടത്തിൽ പ്രധാനമായും അതു രംഗിച്ചു. ആ രാജ്യത്തു ചെന്ന പ്രസിദ്ധനായ ഒരാചാര്യരംഗം അടുക്കാൻ കുറുക്കാലം അവർ രാജ്യാധികാരിയും യന്മാ ചെയ്തു. അനന്തരം അവർ സ്വപ്നരഥത്തുകൂടി.

വഴിക്ക വച്ചു് അവർ ഒരു കംവനേഷ്യത്തി. അയാളിടെ കൈയിൽ നാറിതേതാലും ചില എല്ലുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. കരിയായ പ്രതിഫലം കൊടുത്തു നമ്മിടെ രാജ്യങ്ങളും നാറിതേതാലും അസ്ഥിയും കുറവനോടു വാങ്ങി. ഒരാറം എല്ലുകളെല്ലാം ഫട്ടാ സ്ഥാനം ചെത്തിവച്ചു. അതിനു ദേഹം ഒരു ഭ്രാവകം അതിനേരുൽ തളിച്ചു. എല്ലുകൾ പരസ്യരം സംഘടിതങ്ങളായി. രണ്ടാമൻ കരെ മാംസം ദേവരിച്ചു് ആ എല്ലുകളിൽ ഒടിച്ചു വച്ചു. മൂന്നാമൻ നാറിതേതായ കരിയാളി ഒടിച്ചു. നാലാമൻ അതിനു് ഉയിരുണ്ടാക്കി. നാറി, ചാടി എഴുന്നേറ്റു് ആ നാലുപേരെയും കടിച്ചു കൊന്നു.

മഹാരാജാവു, ഈ നാലു പേരിലും വച്ചു് ഏ റംഭും പലിയ അവിവേകി ആരാശന്നാണു് അങ്ങ യുടെ അംഗിപ്രായം?

വിക്രമജിത്ത്:— “നരിക്ക ജീവൻ നൽകിയ നാലാമനാൾ ‘പന്പരവിധി’യി. ബുദ്ധിമുക്തി മുഖാഗ്രിക്കാത്ത ശാസ്ത്രങ്ങാനവും വിവേചനം മുൻനിരത്താത്ത അറിവും മനസ്സുരെ നാൽഗത്തത്തിൽ തള്ളിയിട്ടുണ്ട്.”

ഈ പ്രത്യുത്തരം കേട്ട ഉടൻ വേതാളുത്തിന്റെ കെട്ടകൾ അഭീയുകയും അതു കാടിപ്പോയി മുക്കി ഞേരു തുക്കുകയും ചെയ്തു. രാജാവു വീണ്ടും അതിനെ പിടിച്ചുകെട്ടി തോളിൽ എററിക്കൊണ്ട ടുറ പ്പെട്ട്. ആ അവസരത്തിലും അതു കമ പറയുവാൻ മുട്ടാൻ.

11 പത്രാഗം.

പണ്ഡിതന്റെ എന്ന പേരായ ഒരു രാജാവു ‘ചിത്രകുടം’ രാജ്യത്തെ ഭരിച്ചിരുന്നു. കരിക്കൽ അഭേദ്യം നായാട്ടിനു പോയി വഴി തെററി എക്കാക്കിയായി വന്നാൽരൂത്തിൽ അക്കപ്പെട്ട്. വഴിയിറിയാതെ ഉചലുന്ന അഭേദ്യം, അരയന്നം മുതലായ പക്ഷികൾ കൂടിയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും താമരപുഞ്ജങ്ങളാൽ പൂണ്ടിവുമായ ഒരു പുഞ്ജിരണ്ടി കണ്ണെത്തി. തീരലുവും സുരഭിലുവുമായ ഒരു തെന്തും ഏകദിവസം പ്രസരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പോയിക്കയുടെ തീരത്തു അഭേദ്യം ചൊഡ്യാവുക്കുങ്ങളിലും സമിതി ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അവയിലെബാന്നിൽ അഭേദ്യം അപ്രാത്യത ബന്ധിച്ച ക്ഷീണം തീക്ഷ്ണവാൻ കംബേരം സരസ്വീരത്തിൽക്കിട്ടുണ്ട്.

അതു സമയം അവിടെ സുദരിയും യുവതിയുമായ ഒരു ദൗത്യക്കൂക്ക പുഞ്ജങ്ങൾഡാം ഘോഷിക്കാൻ സമാഗ്രത

യായി. അവരെ ദക്ഷിംഖ ഉടനെ അലേക്കം അവളിൽ അന്നറക്തനായിത്തീർന്നു. മുകൾ ശൈഖരിച്ചു കൗക്ര ആത്മമത്തിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോകാൻ ഭാവിക്കു, രാജാ യും അവളുടെ പുഞ്ചാഗത്ര ചെന്നന്നിനും ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു:—

“അപ്പേ, വെതിയുടെ ആത്മമാതിമിയായി വന്നി രിക്ഷനു എന്നു ഭവതി എന്നുണ്ടു് ഈ നീണ്ടിലു മായി പരിഗണിക്കുന്നതു്?”

മുനികൗക്ര പ്രതിവച്ചിച്ചില്ല. രാജാവു വോദ്യം പല തവണയും ആവത്തിച്ചു. അവർ മഹനം ദീക്ഷിച്ചു. അവർക്കു അലേക്കമത്തിൽ ത്രാംഡയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു് അവളുടെ നോട്ടത്തിൽനിന്നും അലേക്കമം ഗ്രഹിക്കാതിരിക്കുന്നുണ്ടു്.

ഇതുമായപ്പോരു കൗക്രയുടെ പ്രിതാവു് അവർ നിൽക്കുന്ന സ്ഥലത്തേക്കു വന്നു. ആത്മതന്നെക്കുണ്ടു് രാജാവു് സാഹ്യാധാരപ്പണാമം ചെയ്തു വരുമ്പെട്ടു. മഹർഷി രാജാവിനെ ആര്യീവിക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നന്തരം അലേക്കമം രാജാവിനോടു് “അങ്കു കാട്ടിലേക്കു വന്നതു എന്തിനു്?”

രാജാ:—“മുഹയാവിനോദ്ധരിനു്”

മഹർഷി:—“എന്തിനോടു് ഈത്തരം വിനോദം അഭ്യുടെ പേരിൽ ജീവിക്കുള്ള നീണ്ടുകുണ്ടു് വയിക്കുന്നതു്? ഈ മധ്യാപാപമല്ലേ??”

രാജാ:—“മുനേ, അല്പജ്ഞനായ എന്നീക്കു നൃയാന്മായങ്ങളും ധർമ്മാധിക്കരണങ്ങളും ഉപഭേദിച്ചു് എന്നു അബ്യാനിയാക്കുന്നുണ്ടു്!”

മഹർഷി:—“നിർദ്ദിശിക്കുള്ളായ പക്ഷിമുഹാദിക്കുള്ള കൊല്ലുന്നതു പാപമാണെന്നു മാത്രമല്ല, അതു വ

ഉരു നികുംജവമാകനു. ജീവജാലങ്ങളിൽ കയറുവേണും. അതാണു മനസ്സുഡാത്തം. ഭ്രതദയയാശം മ നഷ്ട്യാവിത്തമായിട്ടുള്ളതു്. ആത്മവിത്രപാസമുള്ളവയം ദയനും, കൃതി, പ്രതാപം എന്നിവയിൽ ഗ്രൂപ്പിസ്റ്റാത്ത വക്കും, സത്രം വിട്ട നടക്കാത്തവക്കും,, കുടംബാംഗ ഒരുംഗാനിച്ചു സുഖദിവസങ്ങൾ പങ്കെടുത്തു്. അന്നഭവി കഴനവക്കും മോക്ഷത്തിനു് അർഹമരാകനു്.”

രാജാവു അഥാനിയായിത്തീനു്. അരുളേധം ബുദ്ധാജീവിമസ്തുന്നായി ഇങ്ങനെ ഉണ്ടാക്കിച്ചു.—“മഹർജ്ജേ ഇം നിമിഷം മുതൽ ഞാൻ ധാതാരു പാപകൾ കുറ്റം ചെയ്യുന്നതല്ല. ഈ സത്രംതന്നെ.”

മഹർജ്ജിക്കി രാജാവിൽ അതിരിററ ഫല്ലുമവും ആ പരവും ഉണ്ടായി. അരുളേധം രാജാവിനു് ഒരു വരം നൽകാമെന്ന വാദാനും ചെയ്തു. രാജാവു്, മഹർജ്ജി കന്ധകയെ വിവാഹാത്മം യാചിച്ചു. മഹർജ്ജി അതു അന്വച്ചിച്ചു. ഉടനെന്നാണ്യർപ്പിയിപ്പുകാരം മുനിക ന്രകയുടെയും രാജാവിന്നീരും പരിഞ്ഞം നടനു.

അനന്തരം രാജാവു പത്രിയുമൊന്നിച്ചു രാജയാനിയിലെക്കു പുറപ്പെട്ടു. റാത്രിയായപ്പോൾ ലൗതി മാർ മാർമ്മദ്യത്തിലുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തു താമസിക്കാൻ തീർച്ചപ്പെട്ടതാണി. നേരം പാതിരാവായി. ആ സമയത്തു മുനിമാംസാസകതനായ ഒരു രാക്ഷസൻ വന്നു രാജാവിന്നുകു് അരുളേധത്തിന്നീരും ഓൺ യൈ വിട്ടതരണമെന്നു അഞ്ചുത്തുമിച്ചു. ആ ഒരു സംഗതി ഒഴികെ മരെറ്റുതനു ആത്വാലുപ്പെട്ടാലും നിരവേറാൻ താൻ സന്ന ലുനാശേന്നു രാജാവു പ്രതിവുച്ചു.

രാക്ഷസൻ:—“എന്നാൽ അങ്ങു് എഴുവയസ്തുവ ഒരു മുഖാവശകമാരനു സ്വന്നും കൊണ്ടതനു കൊനു് എന്നിക്കു ക്രഷിക്കാൻ തരണ്ണം.”

രാജാവു്:—“അങ്ങനെയാക്കാം. അതിലേക്ക് എഴു
ടിവസം ഇടതരണം.”

രാക്ഷസൻ:—“അങ്ങനെയാക്കട്ട്.”

രാജാവു് രാജാനിയിൽ മടങ്ങിയെത്തിയതിന
ദേഹം സചിവമുഖ്യനെ വിളിച്ചു രാക്ഷസൻറും അ
ചേക്കു അറിയിക്കയും, അതു നിരവേറം വേണ
തെന്നാണെന്ന് ആലോച്ചിക്കയും ചെയ്തു.

മനു:—“അങ്ങു് ട്രിം വിഷാദിക്കേണ്ട. പോം
രാജിയെല്ലാം ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്.”

രാജാവിനെ സ്ഥാനിപ്പിച്ചതിനുശേഷം മ
നു സപ്രിംഗ്രവിതവും റത്നവചിതവമായ ഒരു പ്രതി
മയുണ്ടാക്കി അതു നാലുവച്ചി കുടനിടുത്തു സ്ഥാപിക്ക
വാൻ വേണു എന്നും കുടക്കരം ചെയ്തു. ആ പ്രതിമു കൂൺ
നീവക്ക് വ്യക്തമായി തുമിക്കേതക്കവബ്ദിം ഒരു താമു
ശാസനവും സ്ഥാപിച്ചു. അതിൽ എഴുതപ്പെട്ടിക്കൊള്ളു
ം ഇപ്പോൾ മാറാണു്:—

“കൊല്ലുവാൻപോലും സമ്മതനേതാടക്കുടി എഴുവ
യസ്യലുായമായ ഒരു ബാലനാ എത്തോടു ബ്രാഹ്മണന്നു
രാജാവിനു നൽകുന്നതും ആ ആർക്കു അമൃല്യമായ
ഈ പ്രതിമ നൽകപ്പെട്ടും.”

ഈ അസ്യാധാരണ ധൂതാന്തരം രാജുമെങ്കും പറ
നു. റണ്ടു മൂന്നു ദിവസം പിന്നെയും കഴിഞ്ഞു. മൂന്നാം
ദിവസം ഭരിത്രം മൂന്നു പുത്രങ്ങളുടെവന്നമായ ഒരു
ബ്രാഹ്മണന്നു ഈ ധൂതാന്തരം കെട്ട സ്വരൂപ്യനായി. അ
ദ്രോഹം ഭാത്യമായി ഈ സഹാതി ആലോച്ചിച്ചു.

ഓച്ച്—“സീമന്ത പുത്രനെ ഞാൻ തരികയില്ല.”

ഭർത്താവു്—“ടട്ടവില്ലതെ മകനെ ഞാൻ കൊ
ടക്കാൻ ഉദ്ദേശ്യിക്കുന്നില്ല.”

ഈ വാദപാലം കേട്ടകൊഴു നിന്നിരുന്ന മയ്യുമ്
പുതുൻ സഹഃം മുന്മോചനവും ഇങ്ങനെപറഞ്ഞു:-
“നിങ്ങൾ വിതണ്ണാവാദം ചെയ്തിട്ടു് ഒരു പ്രഭാജന
വും ഇപ്പു. എന്നെ രാജാവിനകൊട്ടത്തു നാപ്പണ്ണംപുതിമ
വാദം നിങ്ങൾ ലാരിസ്രൂഖാധികാരിയിൽ നിന്നു രക്ഷനേടി
കൊള്ളിക്കു.”

ബ്രാഹ്മണൻ ആ ബാലഗാക്കാട്ടത്തു പ്രതിമവാ
ദാഡി. രാജാവിനം ബ്രാഹ്മണനും, ബ്രാഹ്മണകമാരനും സ
ഭനാഷം ദത്താന്മാണി.

എഴാംഡിവസം രാക്ഷസൻ ഗ്രൂപ്പത്തരാജാവി
നേരം തലസ്ഥാന നഗരത്തിലെത്തി.

രാജാവു്, താംബുലം പുജ്ഞങ്ങൾ, വിവിധജാതിപ
ക്രാന്തി, അക്ഷതം എന്നീ പദാത്മജരം എടപ്പും ചും
ബ്രാഹ്മണകമാരനെ കുടിയും കലബൈവാതിനേരം സ
ന്നിധിയിലേക്കെഴുന്നാലുള്ളി. വിധിച്ഛൂർക്കമുള്ള കമ്മജ
ക്ലീം കഴിഞ്ഞതിന്റെപ്പറ്റം അഭ്രമയം ബ്രാഹ്മണക
മാരനെ തന്നെ സമീപം വിളിച്ചുനിറ്റി കണ്ണുചേര
ണ്ണാത്മം കരവാറം ഉയര്ത്തി. ഈ സംഭവം കണ്ണ ബാ
ലൻ ചിരിക്കുകയും ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ കാര്യക്രയംചെ
യ്ക്കു. രാജാവു് രാക്ഷസനമായി ചെയ്യ വാദാനം നിറ
ശേരി. “ഭേദതാളം ചോദിക്കുകയാണോ, “രാജാവേ,
ആ ബാലൻ എന്തിനാണോ ആല്ലോ ചിരിക്കുകയും പി
നീട്ട് കാര്യക്രയം ചെയ്യുതു്?

വികുമ—“മാതാവു കട്ടിക്കല്ല ബാല്യത്തിൽ പ
രിപാലനം ചെയ്യുന്നു. പിതാവു് അവരു യശസ്വനമാക
നാത്രവരെ രക്ഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ രാജാവാക്കട്ട, എത്ര
കാലത്തും അഭ്രമയത്തിനേരം പ്രജകളെ രക്ഷിക്കുന്നു
പ്രോ ചെയ്യുവരുന്നതു്. ആ ബാലൻനേരം വിച്ചാരം ഇതാ
ണോ: “ഞാൻ ഇതാ സകലരാലും പരിത്രക്കുന്നായിത്തോ

ന്നിരിക്കുന്നു. മാതാപിതാക്കമ്പാർ എന്ന സ്വപ്നത്തിലുള്ള അത്രാഗ്രധിം മുലം രാജാവിന് കൊടുത്തു. അങ്ങേ മം ഭേദിക്കും ബലിയായി എന്ന സമസ്തിക്കാൻഡു താണാവിക്കുന്നു. ലോകത്തിൽ ഒരു മുലം എന്ന സ്നേഹി ക്കുന്നില്ല. ഈ പ്രപഞ്ചം എറംവും അത്രാതാവധമായ കണ്ണാശം.” ഈതാണും ആ കെട്ടി ചിരിക്കുവാനും കരയുവാ നമ്മളു കാരണം.”

ഈ പ്രത്യുത്തരം കെട്ട ഉടൻ വേതാളത്തിന്റെ കെട്ട് അംഗീയുകയും അതു പഴയപട്ടി മുകളിക്കുമരത്തെ അവലംബിക്കുകയും ചെയ്തു.

രാജാവും അതിന്റെ പിന്നാലെ ചെന്ന അതി നെ വീണ്ടും പിടിച്ചുകെട്ടി മുത്തുന്നതെ ലക്ഷ്യമാക്കി നടന്നു. അതു പിന്നെയും കൂടു പരയുവാനാരംഭിച്ചു.

12. പ്രത്യുത്തരമില്ല.

പക്ഷിനേന്ത്രയിൽ ധമ്പുരം എന്ന ഒരു രാജ്യത്തിൽ മഹാബലൻ എന്നായ രാജാവു ജീവിച്ചിരുന്നു. അയൽ രാജാക്കമ്പാരിൽ ഒരാറാ ധമ്പുരം അങ്കു മിച്ചു. യുദ്ധം ദേശരമാംവിന്നും നടന്നു. മഹാബലൻറെ സ്നേഹാധിപരാർ ചിലർ തന്ത്രപക്ഷത്തിൽ മേരുകയും അംഗത്വാട്ടുടി രാജ്യം തന്ത്രവിനും അധീനമാക്കുകയും ചെയ്തു.

മഹാബലൻ ഗത്രുതരമില്ലാതെ സക്കംബം രാജ്യംവിട്ട് പലായനം ചെയ്തു.

അവർ അങ്ങനെ വന്നാന്തരത്തിൽക്കൂട്ടി നടക്കുന്നും, പ്രഭാതത്തിൽ ഒരു ഗ്രാമത്തിലെത്തി. പത്രി

യേധം മക്കളേധം പുക്ഷച്ചുഡായകളിൽ ഇരുത്തിയതിനു തേണ്ടം അങ്ങളുമാം ആയാപദാത്മജാർഡം വല്ലതും. ലഭിക്കുമോ എന്നും ആരാത്തതു രൂമത്തിലേക്കു നടന്നു. ഒരു ശ്രൂമാർഡം ഭീലമാരുമായി അങ്ങളുമത്തിനു ശ്രാംകഷിയുംവേണ്ടി പോരാട്ടണ്ടിവനു. നിർബാഹ്യവയാൽ അങ്ങളുമാം ശത്രുക്കളിടെ വാഴ്ത്തിനും ഇരയായി കാലഗതിയാണ്.

രാജാവുപോയിട്ട് വളരെനുറുമായിട്ടും തിരിയെ വന്നകാണ്ടായുംകയാൽ പരിത്വസ്തുക്കൾക്കും ഉൽക്കല്ലോറിൽക്കു മായ ഓയ്യും മക്കളിടും അങ്ങളുമത്തെതാ ആരാത്തതുപുറപ്പെട്ടു. രാജാവും നിഞ്ഞീവന്നായി കിടക്കുന്ന കിടപ്പും അവർ നീരോധകനു കണ്ടുകൊണ്ടു കണ്ടു. അവർ ഭസ്തു മാടിവത്താൽ നിലവിലിക്കാൻ തുടങ്ങി.

അനന്തരം അവൻ അവിഭക്തിനും പുറപ്പെട്ടു നിയോദ്ധരായി അലയുവാനാരംഭിച്ചു. എവിടേക്കാണും പോകുമ്പത്തും അവർ അഭിശ്രദ്ധിപ്പി. വളരെലുംസംഖ്യാത്വിട്ടും ആയാരത്തിനുള്ളവക്കേണ്ട, കിടക്കുന്നതിനുള്ള ഇടമൊ അവക്കി ലഭിക്കുന്നായില്ല.

അവരുടെ ദയനീയ സ്ഥിതിതിനും, ചുത്രഭേദനരാജാവും പുത്രനും അവരെ പിന്തുടർവ്വാരുന്നണായിരുന്നു. വന്നാന്തരത്തിൽ പതിശ്രദ്ധിക്കു കാലടികൾ സൗരീകളുടെതാണുന്നാറിത്തും അവരിൽ പിന്താവു പുത്രനോടും “വലിയ കാലടിയുള്ള സൗരീയ നീഡം, ചെറുകാലടിയുള്ള സൗരീയ സാം വിവാഹംചെയ്യണ്ടും”മെന്നും ഉപഭേദിച്ചു. പുത്രനും ആ നിശ്ചയം സംശിരംകുവം സമ്മതിക്കുയുംചെയ്തു.

അവൻ പുത്രാഹമികളെ അച്ചിരുന്നു കണ്ണത്തി. ആ സൗരീകളിൽ വലിയ കാലടിയുള്ളവരം രാജക്കുയും ചെറുകാലടിയുള്ളവരം രാജക്കുരാഡ്യമായിരുന്നു. നി

മുയലുകാരം പുതുൻ രാജകീയയും, പിരാവു രാജകമാറിയേയും വിവാഹംചെയ്തു.”

വേതാളം കട്ടാകമനം ഇതുതേതാളിമായപ്പോറി വികുമജിത്തിങ്ഗാട് “അസ്സുദ്ധയോ രാജാവേ! ഈ രണ്ട് സ്ഥീകരംചേരം ഉണ്ടാകന്ന സന്താനാശഭിഷ്ടതമാണിൽ എ മുഖബന്ധമാണണായിരിക്കുക?” എന്ന പൊഴിച്ചു.

വികുമജിത്തിന്റെ പ്രത്യുത്തരം പറയുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അദ്ദേഹം വിന്നുയുമിരിതനായി നിന്ന് നിർപ്പിക്കുത്തെന്ന നിന്ന്.

* വേതാളം: “അങ്ങൾ പ്രത്യുത്തരം പറയുവാൻ അ രക്തതന്നാണ്; അസ്സു്?”

“അതെന്ന്” എന്ന മാത്രമായിരുന്ന മറവടി.

വേതാഃ: “മധാരാജാവേ, എന്നിക്കു അംഗങ്ങുടെ ദൈഹ്യവും ക്ഷമയും കണ്ട് അംഗങ്ങിൽ അതിരിറ്റ ബാ ഹ്രമാനം തോന്നുന്നു. അതിനാൽ അംഗങ്ങെ വിട്ടപോകുന്നതിനമുമ്പു തൊൻ അംഗയ്ക്ക്” ഒരു മുന്നാറിയില്ലെന്നുകാം. ശാന്തരീലിൻ എന്ന പേരായ ഒരു ദിംജിൻ അംഗങ്ങുടെ രാജുത്തു് കുടക്കുന്നു വരിക പതിവായി കണ്ണല്ലോ. അവൻ അംഗങ്ങെയെ രാധിക്കാനെങ്കു അവസ്ഥ യും പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഇപ്പോറി ശ്രദ്ധാനന്തരിൽ ഇരാക്കുന്നതു്. അങ്ങൾ അവിടെ ചെന്നാൽ ഉടനെ അവൻ അംഗങ്ങെയാണ് സാമ്പ്രാംഗപ്രണാമം ചെയ്യുന്ന് ആവശ്യമുണ്ടു്. അപ്പോറി അങ്ങൾ പറയുന്നും, “രാജായിരാജനായ തൊൻ ആത്മരായും ഇതേവരെ പ്രണമിക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ല; എന്നിക്കുതു റീഡിവും ഇല്ല. സാമ്പ്രാംഗപ്രണാമം ചെയ്യുണ്ടതു് എങ്ങെന്ന എന്ന കാണിച്ചുതന്നാലും” എന്ന്.

അവൻ സാമ്പ്രാംഗപ്രണാമം ചെയ്യാതിരിക്കുന്നു. ആ സമയത്തു് അങ്ങൾ അവൻറെ കൂറ്റത്തു വാളിനു്

ഇരയാക്കണം. എന്നാൽപ്പുണ്ട് അങ്ങുള്ളതശത്രു
തന്നെയാകും.” അങ്ങുള്ള അവനെ വധിക്കാതെവിട്ടു
പക്ഷം അവൻ അങ്ങായെ കൊലപ്പെട്ടത്തി രാജസിം
ഹാസനം കൈകലാക്കി അധിക്കരിച്ചു. അനീതി
യേയും നാട്ടിപ്പുറത്തി ഭർത്തരണം നടത്താം!”

ശ്രദ്ധയും പരിഗത്യക്കിട്ടു ഉടൻ വേതാളം മുത
ശരീരത്തെ വിട്ടുപോകയും രാജാവു ശാന്തരീലന ജ
യദേഹം സമൃദ്ധിക്കയും ചെയ്തു.

അഞ്ചാറി തവരരീതത്തിനും ഉള്ളിൽ നഞ്ചകി. അ
നാനരം വിനുമജിത്തിങ്ങാട് വേതാളം മുൻകുട്ടി പഠ
ഞ്ചത്തുപോലെ, ശാന്തരീലൻ സാംഖ്യാംഗം പ്രണമിക്കു
വാൻ ഉപദേശിച്ചു. തനിക്കു നമസ്കരിക്കാനാണിഞ്ചു
കുടുന്നം കാണിച്ചു തന്നെ പക്ഷം അതുപോലെ അ
ണമിക്കാമെന്നും രാജാവു പ്രതിവച്ചിച്ചു. ശാന്തരീലൻ
സാംഖ്യാംഗം പ്രണിപതിച്ചു. രാജാവും ഒപ്പുവെന്നു
കണ്ണം തുണംതുണമായി അരിയുന്നും ചുവഞ്ഞു.

വേതാളം പ്രത്യക്ഷമായി വിനുമജിത്തിനു
സൃതിച്ചു.

